

Gheorghiță Tarălungă

**CHEMAREA VIEȚII
ȘI
SEDUCȚIA NEMURIRII**

I - C H E M A R E A V I E Ț I I

DESPRE CLIPA DE VIAȚĂ

Motto:

Exist în tine, viață...

Exist în tine, viață, și nu sunt prea târziu:

Am primenite gânduri și îți pot fi speranță;

Nu sunt adus de valuri sau rupt din ignroanță,

Ca să pretind putere ori să cerșesc să fiu!

Eu urc din seva gliei prin dor și cutezanță

Și-aduc daruri bogate în cugetul meu viu,

Să-m împărtășim durerea din sufletul pustiu,

Căci bântuie Pământul și lumea – Ce-s: o zdreanță!

Ia-mi inima ca jertfă și dragostea zălog

Și dă-mi nefericirea amarnicelor glasuri,

Să le strecur nădejde în traiul lor pârlog;

Mă-nham la soarta tristă, mă-njug și la impasuri,

Dar stinge-ți necredința, atâta doar te rog,

Și lasă-mi libertatea să scriu câteva ceasuri...

(*Sonete din Neunde*, Brăila, Editura Edmunt, 2007)

Pe când tinerețea își domolea pașii, iar maturitatea se grăbea să mă întâmpine, am început a scrie primele reflecții despre viață. Conștientizam că valoarea, importanța și minunea acestora sunt înzestrări cu totul deosebite, fiind o dăruire nu atât a propriilor mele străduințe, ci, mai cu seamă, având o pecete divină.

Pe atunci mă situam pe poziții de observator neutru, obiectiv și nesupus direct efervescenței pe care o întrevedeam în manifestările trăirii. Binele și răul, urâtul și frumosul, indiferența și pasiunea care întâmpinau viața oricui mi se păreau străine de existența mea și le socoteam ca pe niște noțiuni oarecum abstracte, dar cu atât mai mult demne de admirație ori de dezaprobare.

Așa gândind, aveam să aștern de-a lungul anilor multe cugetări despre viață sau cu referiri la aceasta. În tomul *Cristale de cuget* vol.I, cu 10.000 de cugetări și aforisme, Brăila, Editura Danubius, 2011, cât și în vol.II, manuscris, cu încă 2.221 asemenea reflecții, am înscris 178 de idei despre viață, cât și alte 314 care fac referiri la același subiect. Pe toate le voi expune, mai spre sfârșit, păstrându-le numărul de ordine din carte sau din manuscris, pentru a se putea identifica ori ca termen de referință. Voi continua apoi cu primele patru versuri din unele sonete și cu mai multe catrene, prin care am nădăjduit că mă adresez vieții cu infinitatea ei de manifestări și de înalte îndemnuri.

Unele aforisme ce vor fi expuse au fost atașate și însemnărilor zilnice, pe care le-am intitulat *Revanșa cugetului*, manuscris, dar unele au fost pierdute împreună cu alte idei, dispărând în mod inexplicabil din calculator, în ciuda căutării disperate a lor. Acest fapt m-a determinat să continui adnotările, fără să mai atașez și aforisme, motiv pentru care o fac de data aceasta cu totul aparte, căci unele întâmplări mi-au impus să judec propria mea existență, să-mi văd amenințată

viața, extrem de grav, să simt că o pierd, să nu mai știu de mine și de ea! Dar până a dezvălui acest fapt am de pus unele întrebări:

Dar oare ce este viața, de ce o iubim cu disperare, de ce o considerăm miracolul acestui Univers?

În cartea *Prietenii eterne*, Brăila, Editura Olimpiada, 2012, în care mă refer la unele animale domestice apropiate omului, am încercat să-mi răspund la aceste taine, așa cum am putut strânge, de-a lungul timpului, informații care se vor a fi veridice. Și iată ce am reușit a desluși în negura greu de pătruns a începuturilor:

Trebuie să medităm, în sinea noastră, că uimitoarea plăsmuire a Universului, petrecută în urmă cu peste cinci miliarde de ani, o planetă răzleață dintr-o galaxie oarecare și un sistem solar la fel de anonim a avut teribila șansă de a cunoaște o poziționare și un sistem material specific, propice ivirii unor procese biologice superioare, unice, greu de descifrat, aproape de neconceput.

*Acest fapt singular, cel puțin așa se crede după câte putem ști până astăzi, a înlesnit apariția unui miracol, parcă inexplicabil fără o intervenție supremă, pe care abia putem să-l înțelegem – **VIATA**.*

*Ce șansă! Din cele câteva trilioane de asemenea planete **Terra a fost favorita!***

*Apariția vieții s-a întâmplat târziu, încet, ca un adevărat coșmar prin câte încercări nu va fi trecut. Astfel că după o nesfârșită și chinuitoare trecere a timpului, însingurtă și în afara rosturilor de înțeles, în curândul ce, la scară geologică, parcă abia s-a dus, acum trei miliarde de ani, încă din era arhaică, în mările și oceanele atât de întinse ale Terrei se desăvârșește sublimul fenomen biochimic de apariția vieții; **viață din neviață!** Uluiitor! Sfânt!*

La început a fost doar acel microcosmos sublim pe care îl cuprinde infinitul unei formațiuni celulare. Spus simplu și oarecum fantezist, o formațiune proteică a căpătat nu doar

*însușirea de a asimila și dezasimila, ci și pe aceea de a se înmulți, de a lăsa urmași identici. Înmulțirea, reproducția, această fantasmă defîinește în esență viața, viața născută în primatele ape ale oceanelor. Da, destinul apei este viața, al vieții – omul, al acestuia – desăvârșirea. Fără miracolul vieții Universul ar fi o absurditate! Din materia inertă, sterilă, din înfiorătoarea neviață, în care un **sistem entropic universal** s-a oprit din propria lui pieire și a permis un salt evolutiv potrivit sieși, spre rosturile unei mișcări biologice a materiei. În acest sens **viața pare o dumnezeire! Ori poate că și este!***

*Apoi, treptat-treptat, în următorii cinci sute șaptezeci de milioane de ani, în erele paleozoică, mezozoică și neozoică planeta aceasta norocoasă și fertilă devine leagănul unei naturi vegetale și animale, cu milioane și milioane de feluri de plante și de animale, de o complexitate din ce în ce mai mare și mai diferențiată, cu forme distincte existente în biotopuri cât mai variate. **Viața a învins pretutindeni!***

*Așa apar tot mai evoluat: Protozoarele, moluștele și artropodele. *Apoi fără nicio întrerupere:* tentaculatele, echinodermele, peștii și amfibienii, *sfârșind cu:* reptilele, păsările și mamiferele. *Ce de ființe! Ce desăvârșire de viață! Dacă omul ar fi singur în Univers, existența sa n-ar fi avut niciun sens; diversitatea eternizează, pe când singurătatea ucide!**

În cea mai complicată clasă, cea a mamiferelor, în ultima perioadă de timp a erei neozoice, în cuaternar, acum un milion și jumătate de ani apar și primele forme hominide care, treptat-treptat, vor evolua către o supremă formă – OMUL! Actualul homo sapiens. Adică omul înțelept al cărui spirit înnobilează întreaga natură, în care a reușit să se integreze discret și armonios.

În primitea imensitate a Pământului omul a îndrăznit să creeze o adevărată altă lume, aceea a spiritului său.

Poate că nu prea târziu, va reuși să făurească și unelte

*capabile să se autoreproducă, lăsând omului libertatea de a-și cunoaște mai mult propria sa viață. Și cine oare s-ar împotrivi chiar ideii că întregul edificiu al spiritului omenesc, ca produs de o energie abia întrezărită ca potențial, de o putere cosmică certă: **conștiința**, nu va străbate eterul spre lumea altor planete și galaxii ce ar putea să-și schimbe orbitele de uimire, descifrând minunile noastre de cuget... Chiar dacă mii și mii de ani lumină vor picura în clepsidra eternității, forța cugetului uman are virtutea să aștepte! Rațiunile se caută, rațiunile se atrag! Sunt capabile chiar să treacă **dincolo de spațiu**, fiind cea mai înaltă autoritate umană și universală.*

Cum suntem parte din acest Univers, cum avem imprimat în materia trupului nostru Suflare Divină, înțeleg că viața este cel mai mare dar pe care îl posedăm și pe care suntem datori să-l păstrăm cu sfințenie, și să îi clădim, cu abnegație tot timpul, o statură înălțătoare. Avem această misiune cu atât mai mult cu cât timpul existenței noastre e ca o străfulgerare. Da, clipa vieții își cere veșnicia ei de frumusețe, de visuri și de putere spirituală! Dacă nu ne dedicăm întreaga noastră dragoste și dăruire, nu vom cunoaște niciodată sublimul pe care l-am nesocotit, părându-ni-se că am viețuit fără rost.

Viața ne oferă atât de multe daruri divine și ne îmbie cu bucurie să le folosim, spre binele, fericirea și înălțarea noastră! Trebuie doar să depunem un minim efort spre a ne împodobi existența cu generoasele oferte și să-i răspundem cu iubire și devotament.

Astfel, am înțeles că îmi comunică în iureșul ei prin această lume propria mea viață, că tot ceea ce am înfăptuit a fost datorat îndemnurilor pe care mi le-a transmis cu insistență în toată existența mea.

Și pe când credeam că viitorul îmi este încă un prieten de nădejde, deodată ceva, o nedreptate, un desfrâu al răului mă oprește din drum și din meditații, înmărmurindu-mi zâmbetul. O durere a inimii mi-a sufocat respirația și seninătatea. Aveau

să mai urmeze și alte perfidii care m-au supus unei aprige lupte de apărare a comorii mele dumnezeiești – viața! În vol. II, *Cristale de cuget*, manuscris, notam în *Postfața ca o rugăciune*:

În îndepărtatul an 1979, când am preluat responsabilități profesionale importante, un îndemn interior nestăvilit m-a determinat să încrustez pe hârtie primele reflecții despre relațiile interumane și să meditez cu mai multă atenție asupra rosturilor și motivațiilor existenței.

*Urmând cu insistență, de-a lungul anilor, acest imbold, aveam să constat că el a căpătat virtutea unei ardente deprinderi, încununată de cele 12.221 de cugetări și aforisme înscrise în cele două volume intitulate *Cristale de cuget*, cărora le-am închinat cu devotament și profundă credință treizeci și trei de ani din viață.*

Deduc însă că această fatidică vârstă mă obligă să renunț la captivantele meditații, lăsând ca inima mea să suporte mai ușor imixtiunea în intimitatea ei a stentorilor metalici implantați să-i îngăduie a mai zvâgni câțava vreme... Când s-a întâmplat evenimentul medical, am observat, destul de dezamăgit, că după ce mi-am privit pe monitor organul care, conform credinței, adăpostește și sufletul, nu mi-am întrevăzut deloc acest miracol, deși eram convins că el ar putea fi, într-adevăr, mare.

Dar și mai mult încă, un examen hematologic, făcut ulterior, indică o reducere importantă a numărului de plachete sangvine și a leucocitelor, iar un market cu nume bombastic arată disperat că în sângele meu se petrece un proces neoplazic, în ciuda amăgirii că deși n-am nicio viță nobilă, acest fluid vital are deplină putere străbună și poate rezista avatarurilor ucigătoare.

În aceste condiții, știu că trebuie să mă obișnuiesc cu ideea că inima nu mai are destulă putere pentru a deschide aripile cugetului, zborul spre culmi fiindu-mi oprit! S-a frânt definitiv elanul închipuirilor, s-a frânt! Cugetările mi-au fost

profunde rugăciuni; cele mai frumoase minuni ale vieții, adevărate revelații oferite unui muritor de rând de către Divinitate; au fost ca un adevărat rai într-o lume politică de iad!

*Am înțelepciunea să înțeleg, să accept și să nu mă răzvrătesc, cum aș fi făcut-o în împrejurări similare altădată. Într-un fel, pot spune că este marea clipă a renunțării; un dictat al instinctului de conservare, o protecție egoistă intrinsecă. Renunțarea la visuri îmi este o chintesență a durerii. Astfel că despărțirea de universul aforismelor o simt ca pe o desprindere de viață. Am iluzia însă că odată cu trecerea timpului câteva din reflecții vor căpăta putere de geniu și vor dăinui dincolo de efemeritatea care s-a trudit să le ivească în lumea prea puțin interesată să accepte murmurul lor. Și chiar dacă nu va fi așa pentru nimeni din întreaga Omenire, reflecțiile pe care le-am imaginat au reprezentat pentru mine un uimitor Univers. Împlinirea vieții s-a desăvârșit! **Din Neunde m-am ivit!** Îmi amintesc, în clipele acestea, că timpul în care am scris a fost o etapă de viață marcată de incertitudini, de eforturi imense, dar și de înălțătoare chemări și împliniri. Un timid început s-a conturat încet-încet într-o formă a biruinței. Pot spune că au fost ani frenetici de adevărată legendă!*

Peste cinci mii de reflecții s-au născut în ascunzișurile vremurilor, înainte de mare rgăsire a poporului român din anul 1989. Ele constituiau o eliberare a spiritului meu și cărora le bănuiam o posibilă viețuire într-un viitor nu prea îndepărtat, căci eram convins că nemerniciile oricăror timpuri, chiar dacă au o trăire îndelungă, nu au curajul și nici destinul veșniciei. Au pieire în ele însele! Natura nefiind un ascunziș al urii, ci un fertil leagăn al iubirii.

Entuziasmul care a urmat descătușării spirituale ca și imensa dezamăgire produsă de deturnare sensurilor Revoluției Române, cât și instaurarea în ultimii ani a unui regim dictatorial, au constituit puternice motive de înflăcărare a

cugetului, întezărind nu doar noi idealuri și credințe, ci și nemulțumiri și acuzații. Potrivnică îmi este conduita lipsită de prestanță și atitudinea dictatorială a președintelui României, Traian Băsescu, față de care nu sunt destul cuvintele și regulile democratice, ci este nevoie urgentă de a ieși în stradă. Un referendum pe deplin convingător de destituire a sa a fost înfirmat de o **Curte** năpădită de buruieni, rușinos de aservită politic și dușmană voinței populare.

Dureroasa infirmitate care mă cuprinde nu mă poate însă împiedica de a mă revolta ; voi săruta și eu caldarâmul străzii alături de compatrioții mei, chiar de mă voi târî în genunchi!

Și poate că nu va fi prea târziu pentru mine, căci simt că sunt deja plecat spre depărtări, să mă scufund în neființă...Pot spune că mă doare însingurarea gândurilor mele, căci nu mai văd ce e frumos în lume, o pâclă neagră așternându-se peste vremuri.

Am nevoie aprigă să mă rog. Implor Dumnezeu meu să mă acopere cu lumina Sa, spre a nu simți veșnicia întunericului. Îi mulțumesc că poate îmi iartă atâtea zile irosite, fapte de admirat și de credință neîmplinite ori răutăți săvârșite.

Și mai am ardentă grijă să recunosc îndreptățita Sa pedeapsă pe care mi-o dă, făcându-mă să-mi întrevăd trecerea de dincolo de viață.

Mi-a oferit această ultimă suferință spre a o simți ca pe o fericire divină, în despărțirea de minunile veleatului ce mi-a fost dat a-l afla.

Cum în toate clipele existenței mele Tu, Bun Părinte, ai fost cu mine, te rog să ai îndurarea de a nu mă părăsi nici de această dată! **Cu Tine , Doamne, merg oriunde!**

În cartea mea Amintiri răzlețe, manuscris, unde am redat și această postfață, am continuat cu o însemnare din volumul Între haos și înțelepciune, Brăila, Editura Edmunt,

2008, parcă prevăzând o atitudine descurajantă cauzată de o nefericită stare maladivă:

Strig, Doamne, spre Tine, înalt disperat pumnii amenințători, gem nemulțumit și mă zbat ca o fiară înlănțuită, spre a fi auzit și ajutat, căci știu că Tu înțelegi că așa mă rog eu Ție, că astfel Te implor, că în acest fel Te recunosc și simt că Exiști în ființa mea. Cunoști că de atâta durere cât s-a strâns în sufletul meu, mă tem că văpaia rugii mele nu ar mai putea ajunge până la nădejdea, îndurarea și mântuirea Ta. Cum glasul meu n-are căderea să rostească, nici măcar în ceasul al noulea, ca și Fiul Tău: Eli, Eli, lama sabahtani!, adică Dumnezeuul meu, Dumnezeuul meu, pentru ce m-ai părăsit? (Matei, 27, 46), eu îmi asum doar revoltata smerenie , chemându-Te spre a mă salva, convins fiind că mă vei ierta și mă vei întări ca în atâtea alte îndurări.

Momentul acestor rugă le întrevedeam oarecum atunci când în cartea *Împotriviri*, Brăila, Editura Edmunt, 2008, scriam cu deplină seninătate în catrenul 322 că:

Mă voi întoarce-n Infinit de unde-mi aduci firea,
Spre-a-mi limpezi neliniștea ce mi-a-nsoțit ivirea,
Să-Ți mulțumesc că M-Ai condus prin lumi nemărginite,
M-Ai primenit în revărsări și-n visuri împlinite!

Stabilirea unui diagnostic malign mi-a bulversat întreaga existență. Orice gând, faptă ori reacție începea și se sfârșea în împresurarea în care mă târa hidoasa maladie. Poate că vor fi existând oameni pe care o asemenea veste să nu-i descurajeze, dar eu nu am avut această putere. Mă simțeam răpus! Orizontul mi s-a întunecat, viitorul devenea inexistent. Nu întrevedeam decât că mă scufund în uitare și într-o tristețe ucigătoare.

Renunțarea la luptă, la acțiuni, la viață era un imperativ ce venea dintr-o lume ce nu-mi aparținea. Totuși un imbold din străfundurile ființei nu-mi accepta poziția mea descurajantă. Să cedez? Nu există o altă cale de a găsi un refugiu ori chiar o tranșee de rezistență? Chiar dacă nu aflu în preajma mea nimic care să mă încurajeze în a mă opune într-un fel oarecare,

mi-a devenit părtaş de suferință cugetul meu, prieten devotat al vieții, care m-a îndemnat să consemnez zilnic propriile mele reacții față de manifestările bolii și să întrevăd ce posibilități am de răspuns, ba, poate, și de a riposta. Așa s-au născut însemnările mele timp de 879 de zile, pe care le-am intitulat *Revanșa cugetului*, manuscris, ca pe o adevărată declarație de război, la care am prefațat un *Cuvânt de început*, căruia îi redau și poziționarea lui tipografică:

REVANȘA CUGETULUI

Motto:

Biata viață! O fugară amantă aTimpului!
(*Cristale de cuget*, Brăila,Editura Edmunt, 2011)

Cuvânt de început

Aceste însemnări le scriu pentru a marca evoluția suferinței de a-mi cunoaște, în limite destul de probabile, modul în care suport și reacționez la agresiunea unei boli mai întotdeauna învingătoare și perfidă. Dar poate că nu numai pentru atât apelez la puterea cuvintelor, ci și pentru a-mi inspira eu însumi nădejdi de existență.

*Nu-mi propun să meditez asupra niciunui subiect anume, ci mă voi lăsa pradă sincerității de moment atunci când un fapt, o senzație ori un imbold indefinit știu că mă vor îndemna să cuget. Netrebnicia care m-a atacat are chip de **Limfom malign Non Hodgkin, cu celulă mică B, stadiul VI**, ultimul; hidos, periculos, neiertător și nemernic!*

***Viața** este aceea care mă determină să asociez orice se întâmplă în jur cu starea mea de sănătate. Nu exclud că un regret, un egoism ori o înfrânată revoltă nu mă călăuzesc în demersul meu. Dacă rândurile scrise vor deveni publice, nu vreau să fie considerate un abandon, o renunțare la luptă și nici o trădare de sine. Însuși faptul că îndrăznesc să scriu este o dovadă că undeva, în conștiința mea, mai pâlpâie o speranță*

de viață și că ea, nădejdea, poate fi un îndemn de izbândă și pentru acei semeni ai mei mai îndurerăți decât mine.

N-am făcut un plan de expunere, nu ordonez în niciun fel ideile și nu-mi propun să adug considerații exegete. Așa cum se vor ivi le voi consemna de-a lungul timpului, cu bucurie sau cu durere, după cum vor miji optimism sau cedare.

Știu că că mă voi expune unor aprecieri nefavorabile, că nimeni nu e dispus să fie, într-un fel, martorul unor confesiuni ce pot fi considerate ca destăinuiri penibile ori dezarmante tânguiri.

Nu va fi vorba să creionez trăsături de caracter, ci să descopăr relația mea cu mine însumi – cu viața. Despre ea este vorba în toată plenitudinea ei, despre ce mai aștept de la ea, ce-i mai ofer, cum am negat responsabilitățile existenței ori cum, poate, sunt o victimă. Nu simt o teamă de sfârșit, nu mă consider un om neîmplinit, dar o decepție cât și o revoltă mă anină. De ce? Împotriva cui? Poate că doar a mea însumi. De aceea simt nevoia de a scrie, de a mă expune, judeca și reacționa. Este poate o revanșă a spiritului adresată nefastelor răutăți ale vieții, menită să supraviețuiască destinului trecător.

Ofer acum zilelor ce vor mai fi posibilitatea să-și aștearnă modesta lor considerație asupra vieții mele. Nu mă aștept că se vor ivi meditații de geniu, ci doar îngândurare sinceră a unui om obișnuit, dar îndrăgostit cu disperare de minunea vieții.

Zilele care au urmat m-au copleșit câțva timp cu neîncredere, cu incertitudini și m-au găsit dezarmat în fața atacului malign; cugetul se expunea gol de împotriviri, rănindu-și ideile și viziunile. Chiar din prima zi a însemnărilor scriam descurajat și înfricoșat:

18 septembrie 2012

**Dincolo de piscul munților s-au ivit nori uriași ca o pasăre neagră cu aripile desfăcute care se năpustește peste viața mea.*

Și mai apoi am dedicat vieții multe gânduri nu întotdeauna într-o ambianță încrezătoare. Chiar dacă uneori evitam să mă refer direct la persoana și la viața mea, rareori am reușit se mă abțin. Propria mea existență îmi părea cea mai importantă idee și acțiune. La viață raportam orice faptă, orice întâmplare; nimic în afara vieții! Redau doar câteva exemple din cele câteva zeci de asemenea meditații despre viață pe care le-am scris în însemnările zilnice de început:

25 septembrie 2012

**Orice agitație este doar în afara mea; în viața suferindă există doar încremenire.*

26 septembrie 2012

**O fi supărată viața pe mine; îi ofer atât de puțin, îi pretind mai mult decât merit.*

27 septembrie 2012

** Chiar dacă miracolul existenței umane este unic, viața nu depășește limitele unei văgăuni universale.*

**Viața este o poartă a bucuriilor prin care nu ne străduim să intrăm; când ne hotărâm, nu mai putem decât să plângem.*

28 septembrie 2012

**Un dor nestăvilat îmi este viața, dar ea, nepăsătoare, mă ignoră; de- o fi aflat câte ceva despre mine, poate că a fost cândva!*

29 septembrie 2012

**Lumina nu-mi mai risipește umbrele vieții; curând chiar soarele se va stinge!*

30 septembrie 2012

**Nici atât de puțină viață cât mai am nu încapе în odaie, tot tânjește nemărginirile.*

**Doamne, cum mai freamătă pretutindeni viața, iar eu nu-s nicăieri!*

**Unde să te tot caut, viață, ce te tot duci? În Univers de-ai avea o clonă, nu mi-e de folos; tu mi-ai fost pereche de nedespărțit, ne-am iubit extatic, am clădit un vis!*

1 octombrie 2012

**Dacă viața n-ar fi desăvârșită și de esență Divină, nicio dușmănie n-ar îndurera-o!*

**Ciobul meu de viață a captat o rază de soare, dar se răsfrânge mică și neputincioasă.*

2 octombrie 2012

**Unde ești emfază, unde plângi trufie? Mai veniți în treacăt să mă consolați, căci cedez din viață mult prea-ndurerat!*

**Aripile vieții sunt gândurile; urmașii ei – faptele, viitorul – ideile.*

**Nu-mi aud glasul vieții ca venind dintr-un amvon, ci răzbate dintr-o fundătură și de pe baricade.*

3 octombrie 2012

**Forța vieții de a izbândi uimește rațiunea și depășește închipuirile și speranțele noastre.*

4 octombrie 2012

**Singurul interes al vieții este propria ei protecție; un timp și un spațiu numai de izbândă.*

5 octombrie 2012

**Cât de puțin o privim, o înțelegem și ne respectăm viața; când suntem obligați să o facem, tot pe ea o găsim vinovată de orice suferință.*

Au urmat lungul șir al zilelor de consultații medicale, de analize hematologice și examene specifice complicate, de internări prin spitale, de tratamente și încercări terapeutice, de stări depresive ori încrezătoare. Unele reacții față de anumite medicamente au fost destul de neplăcute, cu manifestări deloc ușor de suportat. Cel mai rău a fost apariția unei Zone Zoster la piciorul stâng, ca urmare a scăderii imunității organismului, care mi-au produs timp de câteva luni de zile dureri insuportabile, zi și noapte! Cum se mai înțeleg și se potențează reciproc relele între ele! Iată cum notam unele trăiri din acea perioadă:

27 – 31 ianuarie 2013

...Situția a luat proporții când pe data de 31, XII, 2012 mi s-a pus diagnosticul de Zona Zoster la piciorul stâng, de la talpă la mușchii gambei și chiar la cei ai coapsei. Au urmat zile și nopți de groază! În primele săptămâni, cu tot tratamentul făcut, durerile s-au manifestat sălbatic, de parcă aș fi avut trup de piatră. Mai cu seamă nopțile mi-au fost un adevărat calvar; m-am mișcat năuc între pereții casei, am gemut, am țipat în suflet după ajutor. Nu știam că pot suporta atâta barbarie! Poți deveni în asemenea situații inconștient de gesturi. În ultimul timp durerile au mai diminuat, se manifestă mai rar, dar sunt tot ucigătoare, anulând orice activitate sau acea puțină odihnă. Dorința de a dormi mă copleșește, dar manifestările diferite de durere îmi înfig în ființă pumnale otrăvite.

...Suferințele mele parcă mi-au luat mințile! Nu-mi îngăduie să fac raționamente, să cântăresc ce-i bine ori ce-i rău, să aflu răspunsuri și să găsesc remedii. Și eu care cu emfază am intitulat chiar titlul cărții Revanșa cugetului! Care revanșă? Sunt un învins. Cugetul mi-a fost sechestrat în caverne de durere. Rarele minute de liniște n-au curajul să înfrunte nimic, abia de pot creiona asemenea gânduri. Chiar scrisul îmi este ilizibil, grăbindu-mă să nu se sfârșească pacea îngăduită de boala despotică.

Sperasem că voi face un teribil rechizitoriu asupra infracțiunilor săvârșite contra ființei mele și a stării ei de sănătate. Drama care m-a cuprins nădăjduiam să o fac cunoscută lumii cu o putere de glas asurzitoare, spre a înfricoșa toate suferințele oamenilor. Sunt nevoit însă a recunoaște că abia pot ține creionul în mână, fiind chiar mulțumit că pot scoate scâncete răzvrătite. Simt deja că mă opresc să continui chinul, geamătul, durerea. Aș vrea să mă prăbușesc pe o pernă și într-o absență totală a desmățului durerii să dorm, să dorm...

Și despre unele reacții organice neplăcute scriam adeseori, cam în acest fel:

27 – 28 noiembrie 2013

M-am internat la Spitalul Oncologic pentru a efectua a șasea cură cu Mabthera. Este ora 13.00, încep perfuzia cu Mabthera. Cum va fi de data aceasta? Trebuie să dureze mai puțin administrarea și fără reacții negative, căci am experiență, vechime, sunt rodat...

Peste zece minute mă simt înfierbântat, fața îmi arde, respirația pare greoaie, inima îmi bate puternic. Ce se întâmplă? Nu este prea devreme și gravă manifestarea aceasta? Deodată, intră asistenta Gina. Mă vede la față și-și pune mâinile în cap, apoi se repede la stativ și intrerupe perfuzia. Îmi face o spălare cu ser fiziologic timp de cinsprezece minute și reluăm perfuzia foarte încet, cu douăzeci de picături pe minut. Menținem acest ritm până la orele 15,00 când îl mărim la patruzeci de picături.

La orele 21 fără zece minue, când mai erau de perfuzat cam o sută de mililitri, mă simt înfrigorat, neliniștit, cu puternice frisoane în tot corpul, de zguduiam tot patul. Mă învelesc cu două coverturi, deși în cameră erau treizeci și cinci de grade. Nu reușesc să rostesc cuvintele în mod clar, frigul mă amuțește. Sun și vine o soră medicală intrată în tură de curând. Oprește perfuzia și fuge să cheme o doctoriță care este de gardă. Încep administrarea de Gluconat de calciu. Tensiunea este de 16, iar pulsul 100. Sunt și mai alarmat, căci am mai avut asemenea valori doar acum doi ani când am manifestat dureri în zona cardiacă.

Mi-am revenit foarte încet, abia după o oră și jumătate am putut relua perfuzia. Pe la orele 23,00 a căzut ultima picătură. Nu am putut să dorm.

M-am zvârcolit, ca și altădată, evitând să interpretez ceea ce mi s-a întâmplat. Dimineața eram adinamic, cu o ușoară cefalee, parcă puțin mahmur. Da, tensiunea arterială era numai opt! Asistenta Gina îmi șoptește, conspirativ, că îmi va face o cafeluță care o să mă pună pe picioare...

Prin diferite spitale am întâlnit și condiții bune, dar în altele grija față de pacienți era un fapt destul de neglijat. Dintre

medici, vreau să uit anumite persoane indiferente și chiar nepăsătoare, de parcă profesia lor nu ar fi aceea de apărători ai vieții. Ai vieții oamenilor față de care au jurat cândva credință!

Totuși un adevărat elogiu trebuie să îl aduc Doamnei doctor Alina Roșca, aceea care a insistat să efectuez analize medicale, reușind cu deplină competență profesională să pună diagnosticul care dă fiori numai când îl auzi. Zâmbetul, amabilitatea și devotamentul acesteia m-au ajutat să suport tratamentele, să mă regăsesc și să-mi întăresc încrederea în mine însumi. Cum s-a întors de la studii, din Anglia, am căutat-o și am simțit că pot găsi resurse mai mari să mă vindec de pacostea malignă, redevenindu-i pacient. Chiar unele reflecții pe care le-am scris în însemnări arată că dispun de altă înțelegere, că există în conștiința mea puterea de a-mi corecta reacțiile de apărare, de a ieși învingător, și aceasta pe când niciun tratament nu îmi dădea nădejdea că va avea efectul scontat. Aș nominaliza numai două exemple meditative:

2 octombrie 2014

Faptul că scriu memoriile pe care mintea a binevoit să le mai păstreze este un program de viitor. Nu pot realiza așa ceva în câteva zile sau chiar luni. Totuși ideile mă grăbesc, nu vor să fie uitate. O întrebare mă incită însă. De ce să-mi fac doar un program de viitor privind activitatea, ci nu ținesc mai mult? Să vreau a trăi cu intensitate, să viețuiesc timp îndelungat, nu de azi pe mâine și cum a spus un medic, neîntrebat, doar cinci ani.

Da, program lung de a nu ceda nimic din măreția existenței. Mi-am și făcut un obiectiv de viață: Secolul să-mi aparțină! Vreau să trăiesc un veac! Ce tot griji, așa de măntuială!

18 octombrie 2014

Cu puțin timp în urmă scriam că am un plan de perspectivă asupra vieții, că trebuie să trăiesc o sută de ani. Este deja o emfază? Nu am niciun motiv obiectiv care să demonstreze că este posibil? Să fie oare suficient opțiunea, dorința, speranța

ori comanda pe care a dat-o conștiința mea cu puteri nemuritoare asupra trupului efemer? Un gând însă bântuie cu rafale de îngrijorări. Nu aș fi mulțumit nici dacă aș trăi cât mi-am propus. De ce o sută de ani, ci nu o mie? Cu cât viața este mai lungă, cu atât este mai minunată și tocmai de aceea nu vom putea accepta nicicum destinul nostru de muritori.

Dar nu cumva tocmai limita ei dă vieții măreție? Dacă am fi avut veșnicia apelor, a munților, a cerului nu se deduce că nu mai cunoșteam marea frumusețe a existenței?

Amenințarea sfârșitului pare că imprimă în trăirea noastră miracolul de a fi.

Ultimul tratament pe care l-am efectuat a fost cu Rituxinabum, mabthera, un anticorp artificial, proteic, specific unui anumit antigen tumoral, a fost în luna februarie 2014. Nici de data aceasta nu părea că se vor obține rezultate bune, conform datelor examenelor medicale efectuate.

Abia în ziua de 27 august 2014 când am fost supus unui examen cu semnificație diagnostică, P.E.T. – C.T. mi s-a confirmat importanta știre că în sângele, în măduva osoasă și în sistemul ganglionar nu mai sunt procese neoplazice. Acestea sunt prezente doar în splină, care continuă să aibă o dimensiune mare.

De data aceasta forța vieții s-a făcut resimțită! O primă, dar foarte importantă victorie! În aceste condiții extirparea splinei se impunea fără rezerve. Cu sprijinul aceleiași bune Doamne doctor Alina Roșca am reușit ca operația să o efectueze Domnul doctor Dan Colceriu. Despre cum au decurs etapele operației am notat în ultimele zile ale însemnărilor mele intitulate *Revanșa cugetului*. Da, pare că a fost și o revanșă a spiritului, a conștiinței umane față de o amenințare care nu cunoaște decât rareori înfrângere. Viața are puterea să răzbată, viața ne întărește mai mult decât credem sau, poate, decât merităm!

Poate că este util să redau însemnările de dinainte operației și de după aceasta:

12 ianuarie 2015

Sunt la Spital...Abia spre seară a venit Domnul doctor Dan Colceriu, căruia i-am oferit cartea mea Jertfiri labirintice, dotată în interior cu ceea ce trebuia.... A rămas ca peste două zile să-mi facă operația de splenectomie direct, nu laparoscopic.

13 ianuarie 2015

Am făcut o radioscopie pulmonară și o electrocardiogramă. M-am întâlnit cu medicul meu cardiolog, Horațiu Rus, care mi-a dat un aviz pentru efectuarea operației. Deci pot să merg cu încredere spre orice risc, căci ce e rău nu piere prea repede...

Aproape de prânz m-a vizitat medicul chirurg Dan Colceriu, care s-a arătat destul de politicos și mi-a explicat cum să mă pregătesc de operație.

Când credeam că ziua se va scurge monoton, iată că pe ușă intră doamna doctor Alina Roșca, voioasă, zâmbitoare și parcă bucuroasă că mă vede, urându-mi La mulți ani! M-a consultat și a apreciat că operația este oportună, expicându-mi că este soluția prin care nu se vor mai produce celule canceroase.

A menționat că va veni și după operație, căci vrea să preleveze probe din splina extirpată, considerând că o face în scop didactic.

Desigur, mă abțin să comentez ce se va putea întâmpla mâine. Nu am presupus decât că voi relua însemnările mele , că poate voi adăuga o addendă încrezătoare și voi sfârși de comentat marea încercare prin care am trecut și am ieșit învingător, ajutat de îngerul meu salvator , căruia îi voi spune cândva că l-am întrevăzut ca pe un mesager al Divinității.

14 ianuarie – 11 februarie 2015

Sunt pregătit pentru operație. Anestezia s-a instalat repede, nu am avut timp să fac nicio presupunere. Reacțiile de împotrivire, de apărare ale organismului au dispărut, m-am cufundat în necunoaștere ca într-o lungă neștire...

A fost să mă trezesc după vreo nouăzeci de minute operat, cu o incizie paralelă cu arcul costal stâng lungă de optusprezece centimetri, mascată de un pansament care îmi dă iluzia că el este acela care mă doare...

Au urmat trei zile de un foarte rău disconfort. Senzațiile de greață și chiar de vomă însoțite de cefalee și de ușoare amețeli, alăturate durerilor cauzate de incizie, m-au făcut să nu mă gândesc decât la starea mea, la dorința de a ieși cât mai devreme din situația de grea trăire.

În una din zile am avut bucuria de a fi vizitat de doamna doctor Alina Roșca, aducându-mi parcă putere de regenerare! Mi-a spus că trebuie să fac un examen hematologic la treizeci de zile de la operație, iar apoi din șase în șase luni să merg spre a fi consultat de Dumneaei.

A plecat încrezătoare că mă voi simți bine, însă nu a pronunțat cuvântul vindecat, dar nici eu nu i l-am cerut, amintindu-mi că mi-a spus cândva că de o asemenea boală nu te desparți niciodată...

Și Domnul doctor Dan Colceriu m-a vizitat zilnic de câte două ori, examinându-mi plaga operatorie. Mi-a spus că operația a decurs bine, că nu a fost nevoie să folosească, precum în situații deosebite, canula montată pe artera carotidă și că mă pot considera ca și Carrreras, fiind, practic, vindecat. Chiar a făcut și unele glume, spunându-mi că Dumnezeu râde doar atunci când ia cunoștință de programele noastre de viitor...Și eu i-am spus cel mai scurt roman de groază: Ultimul om care mai trăia pe Pământ stătea liniștit într-o cameră. Deodată, cineva a bătut la ușă...O, spuse doctorul, să-ți spun și eu una mai puțin tristă: Un medic întreabă pacientul: tataie, câți ani ai Dumneata? Păi, răspunde acesta, săptămâna viitoare împlinesc optzeci de ani! Dar doctorul replică sec: O, ce optimist ești!

M-am externat după șapte zile de la data operației, având o stare generală oarecum acceptabilă, continuând să iau medicația prescrisă de medicul chirurg.

După trei zile au început dureri în zona gastrică stângă, chiar în dreptul inciziei, manifestări pe care însă le confundat cu cele produse de plaga operatorie. Când mi-am dat seama că asperterul prescris mi-a produs leziuni gastrice, a fost deja prea târziu ca să mai pot opri procesul digestiv. Am renunțat la medicamentul în cauză și am început un regim alimentar adecvat.

Deși durerile abdominale au mai diminuat în ultimele zile și chiar dispar după o masă dietetică, starea generală nu este bună, iar reacțiile secundare cauzate de diferite medicamente îmi dau dureri de cap și stări silnice...

Ulcerul acesta gastric a venit ca o răzbunare a Răului, revoltat că mă scapă din ghearele lui! Nu mă lasă nicicum să mă bucur de izbânda asupra unei boli urâte. Credeam că am să exalt de entuziasm, că voi așterne în acest caiet rânduri de înaripate reflecții! Sau poate faptul că tebuie să fac încă un examen hematologic mă reține, îmi încremenește zborul ideilor ca o strictă neîncredere, până când voi vedea rezultatul. Este un fel de teamă ascunsă în spatele unei atitudini învingătoare. Oare în măduva osoasă nu există, undeva în străfundurile ei greu accesibile, un potențial intrus devastator?

Trebuie să mă înarmez cu informații mai amănunțite și să-mi reaprind dorința de a îmbrățișa cu putere de cuget zilele care vor veni...

12 februarie 2015

*În această zi se sfârșesc însemnările mele, pe care le-am intitulat Revanșa cugetului! Cu rezultatul examenului, efectuat la douăzeci și șapte de zile de la data operației, m-am dus la doamna doctor Alina Roșca. Dumneaei cunoștea deja datele examenuli, așa că a comentat direct: Numărul leucocitelor este de 9.950, limfocitele 2.330, neutrofilele 6.010, iar trombocitele 474, deci toate sunt la limita superioară a normalului. **Se poate concluziona că în momentul acesta nu se mai recomandă niciun tratament specific.** Urmează ca din șase în șase luni să fac analize medicale și să mă prezint la consultații clinice.*

*La neliniștile mele privind unele posibilități de a se continua procesul patologic, mi-a spus că eu mă aflu nu într-o stare de vindecare, ci de **remisiune**, adică de ameliorare sau de dispariție temporară a manifestărilor bolii.*

Iată deci că temerile mele au fost justificate. Am câștigat o bătălie, dar nu și eradicarea maladiei. Dușmanul se află ascuns, slăbit și dezorganizat, însă nerăpus!

Nu pot însă a considera că îndelunga mea neliniște, începând cu data precizării diagnosticului, 18 septembrie 2012, nu a cunoscut și o stare de izbândă. În prezent mă aflu nu în armistițiu cu dușmanul și nici de pace negociată, ci de regres, de retragere a invadatorului și de situare a puterilor cugetului meu pe poziții înalte de luptă.

Chiar dacă la începutul bolii vedeam cum însuși norii au chip de fiară ce se năpustește peste viața mea, atunci când am descoperit resurse în conștiință să mă opun stării de disperare, tristețe zilelor nu a mai avut curajul de a mă întâmpina pretutindeni.

Tratamentele efectuate și administrarea zilnică a unor doze de optimism mi-au fost benefice în această primă etapă de împotiviri față de nemernicia bolii. În bună măsură cred că am putut rezista pentru că am știut a descoperi în tainele cugetului meu forța de a-și lua revanșa contra răului, a nesiguranței și a spaimei indefinite, dar urâtă.

Mai am de închinat vieții fapte demne și visuri de înălțare! De ea nu pot să mă despart dator! Oricât de puțin îi va fi dat să mai pulseze, merită să-i dăruisc sufletul și cugetul, chiar jertfindu-mi ultima clipă de răsuflet pentru măreția ei de existență.

Viața mi-a fost un sublim de fumusețe, de aceea i-am împodobit imaginea cu cele mai devotate și măiestrite gânduri pe care am fost în stare a le zămisli!

Aș mai adăuga doar cuvintele care au închiat lungul drum al însemnărilor mele prin care am nădăduit disperat că

voi putea cunoaște clipa în care viața să-și reia fabuloasa ei misiune:

Oricât și orice aș scrie despre viață, nu aș putea să cred că este îndeajuns. Ea este acea cuceritoare și înălțătoare iubire pe care o primim ca pe un dar dumnezeiesc și de care nu ne putem despărți niciodată, chiar dacă ajungem să nesocotim rosturi divine. De prea multă durere ne pierdem pe noi înșine!

*La sfârșitul neliniștitoarelor mele însemnări eu pot spune cu toată convingerea că: **Așa cum a fost și cum îmi este viața, ea merită evlavia unei profunde rugăciuni!***

Mai este de spus că am rămas dator cu promisiunea făcută la început, aceea de a prezenta reflecțiile despre viață, cât și pe unele dintre acelea care fac referire despre ea.

O fac cu nespusă bucurie, căci dintre toate ideile, noțiunile ori faptele realității viața a constituit pentru mine o chemare ardentă căreia i-am ascultat cu devotament și pasiune îndemnurile, neliniștile, înălțările! Voi adăuga în plus și versuri din sonete și din catrene, căci viața m-a îndemnat să-i deslușesc cât mai multe din tainele ei, să mă îmbogățesc cu infinitele ei oferte, dar și să-i urmez curajul de a lupta necruțător cu nedreptele răutăți amenințătoare la fiecare pas. Tot divina viață m-a făcut să-i simt mereu importanța și măiestria; ea fiindu-mi minunea existenței - îndumnezeirea pe care o presupune. Aceiași viață a mea mi-a fost și îmi este un bun tovarăși de răsuflet, o prietenă și o devotată confidentă, fiind o aceeași parte de nedespărțit cu mine însumi.

Nu aș putea spune dacă am iubit mai mult viața ori pe mine însumi narcisist și egoist, dar sinele meu se simțea de nimic în fața măiestrei noțiuni a ființării. Prin ea mă regăsesc pe mine, nu mi-a fost niciodată o prioritate comportamentul în raport cu cerințele vieții; a fost mai presus de orice pasiune ori patimă!

În tot ceea ce am putut scrie despre viață, în reflexiile pe care i le-am dedicat, am căutat să-i deslușesc virtuțile și

comorile de simțire din înzestrarea pe care o are, deposedându-mă pe mine însumi de orice vanitoase atitudini și amăgitoare emfază.

Pot spune doar că nădăjduiesc ca meditațiile pe care cutez să le expun în continuare să dovedească sinceritatea pe care am imprimat-o prin cuvintele mele, spre lauda celor ce vor avea răbdarea să le parcurgă până la ultima silabă a iubirii mele!

Cristale de cuget

-10.000 de cugetări și aforisme, vol.I-

VIAȚA

- * 9493. În afară de viață nimic nu-i important în nisipul eternității.
- * 9494. Ne bucurăm că trăim, ne întristăm de cum trăim; viața condiționează!
- * 9495. Spre a-i cunoaște desăvârșirea, viața merită orice sacrificiu.
- * 9496. Cine are puterea să descopere ce este viața descoperă însăși sfințenia – nemurirea.
- * 9497. Deși suntem atât de datori vieții, întotdeauna pretindem totul de la ea.
- * 9498. Valoare vieții n-are unitate de măsură, egalitate de existență și limită de gândire!
- * 9499. Pentru fapte mari viața este efemeră; pentru fleacuri – nesfârșit de lungă...
- * 9500. Viața este frumoasă numai cu străduințele proprii.
- * 9501. Indiferent cum este viața, nu există jertfă potrivită pentru ea; doar sfințenia poate interveni...
- * 9502. Viața este un permanent experiment al naturii spre desăvârșire!
- * 9503. Șansa vieții de a fi eternă este însăși generarea vieții.
- * 9504. Viața este o mare a dorințelor veșnic schimbătoare.

- * 9505. Viața se exprimă prin luptă; biruința este patima și noblețea ei!
- * 9506. Fiecare om are chemarea sa proprie în viață, dar mulți o nesocotesc, risipindu-se în amăgiri.
- * 9507. Omul își închină viața idealurilor sale cu riscul jertfei de sine.
- * 9508. Viața oferă totul, dar la ce preț!
- * 9509. Fără miracolul vieții Universul ar fi o absurditate!
- * 9510. În absența vieții nu există decât dezolare...
- * 9511. Miracolul Universului este viața, desăvârșirea ei – omul!
- * 9512. Viața este o văpaie de simțiri în rază căreia toate umbrele pier...
- * 9513. Oricât ar fi de efemeră, viața este mai presus de ...veșnicia morții!
- * 9514. Larma vieții este trecătoare, liniștea spiritului – eternă.
- * 9515. Când iubești viața, trebuie să-i cureți toate murdăriile nedreptății!
- * 9516. Visurile sunt florile vieții; faptele – roadele ei.
- * 9517. Omul tâlhărește propria lui viață; vrea totul de la ea!
- * 9518. Adeseori privim viața în față, dar o înțelegem pe dos...
- * 9519. Cine slujește cu devotament viața, culege roadele iubirii sale, oricât ar fi truda de amară...
- * 9520. Între *rău* și *bine* se desfășoară uimitoarea simfonie a vieții!
- * 9521. Viața este sanctuarul iubirii...
- * 9522. Oricâtă durere ar exista în zbuciumul vieții, refuzăm oricând clipa păcii eterne!
- * 9523. Viața este o clipă divină pătrunsă în...*eternitatea* speranțelor.
- * 9524. Când se împotrivește minciunii, viața este o furtună aprigă, spulberând mizeria și nedreptatea.
- * 9525. Viața este o nevoie aprigă de iubire...
- * 9526. Cine are puterea să sfideze moartea, i-a desvăluit viața toate tainele ei.

- * 9527. Pentru un grăunte de sublim, din veșnicia firii oarbe, viața a ales vremelnicia...
- * 9528. Destinul apei este *viața*; al vieții – *omul*; al acestuia – *fericirea*.
- * 9529. Când dreptatea este umbrită de eterna durere, viața nu poate fi decât o tristă înșelare.
- * 9530. Nașterea și moartea se îngemănează prin măreție și demnitate; *viață*...
- * 9531. Renegându-ți faptele vieții, înalți propriul tău eșafod.
- * 9532. Când este împodobită de preocupări frumoase, viața se îndepărtează de slăbiciunea amăgirilor.
- * 9533. Viața este lume, lumea este dragoste, dragostea este sublim; existența fiind o sfințenie!
- * 9534. Când viața nu este trăită în lumina adevărului, iluzia îi întunecă frumusețea.
- * 9535. Pentru dreptul la viață erupe din tine însuți răzvrătirea împotriva împilării.
- * 9536. Viața nu se petrece, se cucerește!
- * 9537. Nu cerși o doză minimă de viață; pretinde neștirbită condiția umană!
- * 9538. Viața este speranța supremă a naturii...
- * 9539. Descoperă puterile existenței, nu lăncezeala care o curmă; între *bine* și *rău* există viață de om!
- * 9540. Viața este un permanent protest...
- * 9541. Nu cerși de la viață milă de a trăi, impune-i *idealuri*, *încredere*, *devotament*!
- * 9542. Încrederea în viață este cea mai frumoasă desfătare, chiar dacă este numai o iluzie!
- * 9543. Viața a apărut pentru a se putea ivi moartea; o lecție dură a eternului Neînțeleș!
- * 9544. Drumul spre izbânda vieții trece prin infernul suferinței; victoriile n-au limită de jertfă!
- * 9545. Viața este un grăunte de infinit și de eternitate; daruri divine pentru suprem destin.

- * 9546. N-am altceva să vă dau decât viața mea; dacă pentru voi ea nu valorează nimic, pentru mine însă prețul ei lasă fără importanță orice pretenție.
- * 9547. Este o străfulgerare viața, dar sentimentul eternității ei învâpăiază faptele noastre!
- * 9548. Viața este o mare bogăție atunci când îi folosești valorile cu chibzuință și străluminarea cu zgârcenie...
- * 9549. Zbuciumul veții este ca o rugăciune în care dorim să ne cufundăm, dar n-ajungem niciodată să o facem pe deplin și cu sinceritate.
- * 9550. Sensul vieții este unic; *înălțarea spiritului* – veșnica înviere a binelui.
- * 9551. Dacă sensul vieții nu este înălțarea, dedesubt este prăpastia, deasupra – teamă de lumină!
- * 9552. Atunci când vom cunoaște taina vieții, ne vom pretinde dumnezei, dar vom ieși din sfințenia frumuseții...
- * 9553. Rostul vieții nu-i să suprimă moartea, ci să aprindă flacăra veșniciei.
- * 9554. Viața impune pentru moment răspunderi clare, lăsându-i viitorului speranțe amăgitoare.
- * 9555. Mai simplu și frumos este să-ți construiești, chiar cu mare greutate, o viață proprie decât să intri în calapodul alteia.
- * 9556. Trăită sub protecția adevărului, viața este pură, deși nu este comodă; înconjurată de amăgirile minciunii se lăfăie în luxul umilințelor.
- * 9557. Viața nu poate fi apreciată după bogăția dorințelor; în vara de jar a insucceselor trebuie premeditată toamna roadelor abundente.
- * 9558. Ce mult timp avem, la un moment dat, ce puține clipe ne vor rămâne; ce viață plină de visuri, ce amăgiri fără viitor!
- * 9559. Viața este un exces de materie și de suflet, o armonie de Infinit și de Eternitate, o lacrimă de cuget ca un suspin al Divinității.
- * 9560. Când omiți ceea ce-i important, viața pare o desfătare.

- * 9561. E viața ca un duh și-i Universul tot, cum marea-i val cu val și clipă de-nceput...
- * 9562. Oricând poți să începi o viață nouă; soarele răsare, o altă zi urmează, etern necunoscutul cheamă!
- * 9563. Nașterea este clipa de unde încep *măreția, infinitul* și *sfințenia* vieții.
- * 9564. Când nu slujim idealul vieții, slugărim urâteniile ei!
- * 9565. Zilele vieții plutesc într-o barcă de speranțe pe mările înspumate ale nevoilor.
- * 9566. Începem viața, dorind să o cunoaștem cât mai mult și o sfârșim înțelegând-o tot mai puțin.
- * 9567. Viața este prea scurtă numai pentru *genii*; pentru fapte oarbe veacul prisosește!
- * 9568. Prin clipa vieții veșnicia a dobândit înțeles și desăvârșire.
- * 9569. Biata viață! O fugară amantă a Timpului!
- * 9570. Nașterea este începutul unei lupte; rând pe rând se pierde *inocența, idealurile* și *puterea*; ce victorie desăvârșită este viața!
- * 9571. Pentru a înflori viața are nevoie nu numai de soare și de rouă, ci și de o fărâmă de gunoi...
- * 9572. Viața este un pisc de idealuri, nu o văgăună de interese.
- * 9573. Cât timp trăim, ne târguiește lumea viața; de-aceea-i bine s-o păstrăm cât mai frumoasă!
- * 9574. Urci muntele vieții pentru a privi lumina înălțimilor, nu pentru a zbura în prăpastia viciului!
- * 9575. Când preocupările sunt minore, viața este trecătoare, iar suferințele prelungi.
- * 9576. Când viața este schilodită de libertate, nu folosește la nimic cârja de aur a promisiunilor.
- * 9577. Viața nu se priponește de prejudecăți și nu se îngreădește cu legi în parcele de fericire.
- * 9578. Când viața este înnegurată, transformă-te-n furtună!

* 9579. Viața este o coloană de valori umane, de idealuri și de fericire; urcușul este greu, înșelările pândesc, dar sfințenia nu dezamăgește.

* 9580. Toate secretele vieții constau în rezolvarea unei singure ecuații în care necunoscutele sunt cele zece porunci.

* 9581. Viața pare scurtă când așteptăm totul dela ea, fără să pretindem lucruri importante de la noi; de la lume – fapte, de la noi – nimicuri?!

* 9582. Nu teama de moarte este predominantă, ci odsesia vieții; patima de frunos și foamea de speranțe.

* 9583. Infatuarea să ne fie doar încrederea în viață; izbândă necondiționată!

* 9584. Viață – răbdare nepermis de scurtă; o fulgerare a Eternității.

* 9585. Găsim atât de multă vină vieții, încât facem din ea un morman de gunoaie...

* 9586. Viață – intrare în necunoscut; adevăr desprins din Divinitate.

* 9587. Dacă viața este o pierdere de Timp, nimic nu va fi; ne stingem în neființă.

* 9588. Nu ucideți viața cu mîzga iluziilor; lăsați visurile să zboare în curajul realităților, iar idealurile să se contopească în geniul trudei.

* 9589. Înțelegerea vieții este un îndemn al științei finalizat într-un triumf al credinței.

* 9590. Viața este frumoasă când am sentimentul că sunt Eu, că ești Tu și că există El; umiliința pustiului ar aduce moarte!

* 9591. Ceea ce *credem* și *facem* imprimă sens vieții; ceea ce risipim, desconsiderăm și uităm prefigurează nefericirea destinului nostru.

* 9592. Vai omule! Tu știi ce este sămânța ce-ntrega fire veșnic reînnoiește, dar nu cunoști miracolul ce viața o ivește; tu doar presimți *dumnezeirea*!

* 9593. Există în om un impuls sacru ce descătușează viață, speranțe, nemărginire; el vine din voință și din neliniști...

- * 9594. Viața este o comoară pe care o oferim cu bucurie lumii; la sfârșit moartea este întâmpinată de un suveran surâs...
- * 9595. Imensitatea și demnitatea vieții sunt date de efortul nostru și de exigența asupra darurilor ei.
- * 9596. Agonia nu-i existență umană, iar firimiturile nu sunt hrană pentru supraviețuire; viața este un plus de natură, un adaos de Duh Suprem!
- * 9597. Contemplă-ți viața și vei ști să mori; nu plânge, surâde, iubește!
- * 9598. În afara istoriei viața este o sfârșiere de idealuri; spiritul viitorului rânduiește *mântuire*!
- * 9599. Când se credea în zei, viața era mai frumoasă; nu apăruseră supraoamenii!...
- * 9600. Deți-ne viață fără griji și suntem siguri că o vom plânge pe cea de acum...
- * 9601. Mulți oameni vorbesc frumos despre viață, dar o trăiesc urât.
- * 9602. Dacă nu suntem creatori de viață, nu putem fi nici demonii ei; neîmplinirile oamenilor sunt *rosturi divine*!
- * 9603. Când purtăm regretul că viața ne-a dat prea puțin, nu avem nici bucuria că i-am dăruit ceva!
- * 9604. Primește orice de la viață, dar numai după ce ce-i oferi ceva din puterile tale...
- * 9605. Iubim extatic toate frumusețile vieții, speranțele, neliniștile, vremelnicia; așa de nestatornice cum sunt!
- * 9606. Bilanțul vieții: minus față de cât am sperat, plus pentru câtă libertate am avut; armonie perfectă în raport cu propria jertfă.
- * 9607. Adevărul, gândul, ideea sunt fragmente de viață – veșnicii de credință; pe când minciuna, eroarea, prostia sunt clipe ale morții – dureri ale ereziei. *
- 9608. Privirea se oprește în frumusețe, iar sufletul se fixează în dragoste; adorăm chemările vieții și ne contopim cu nemărginirea visurilor!

* 9609. Marea obsesie este întrebarea: ce facem cu viața noastră? Ce lăsăm celor însetați de frumusețe? De nu cumva am utăți lumea, chiar dacă pretindem că atât de mult am iubit-o!

* 9610. Atunci când ne părăsesc prietenii și când nici nu mai ai nimic de spus, lupta cu viața este aproape de sfârșit; bucură-te dacă poți încheia armistițiul: *Non omnis moriar*, precum a scris Horatius.

* 9611. Stindardul vieții este o batistă udată cu lacrimi de fericire ori de neîmpliniri și nedreptate; timpul ne flutură existența spre a-i zvânta suspinele!

* 9612. Nu-i nevoie să schimbăm viața ori de câte ori nu ne place câte ceva; ca dăruire divină nici nu am putea; este de ajuns să ne rugăm mai mult!

* 9613. Viața este bucurie, dar și puțină tristețe, lumină și contururi de umbră, credință aprinsă și semne de îndoială, înțelepciune și uitare de sine, supremă rațiune și sentimente pătimase; fiecare se potrivește în simfonii răscolitoare și în rugăciuni.

* 9614. Când vrei să cuerești viața, nu ocolești nici durerea ta, nici pe aceea a lumii; le înfrunți deopotrivă, căci sunteți o singură credință!

* 9615. Viața nu este doar o aparență, este o taină eternă, o împluternicire divină; însăși decizia morții îi poate aparține.

* 9616. Despre viața noastră nu trebuie să spunem *a fost sau este, ci, mai ales, va fi; Să nu murim pe deplin niciodată!*

* 9617. Ordonată în cinste, idealuri și dreptate, viața capătă o aureolă de libertate pură ca o rugăciune înălțătoare.

* 9618. Negăm Divinitatea și-i dăm Materiei puteri absolute, dar nu putem deosebi Adevărul de Înselare, Nimicul de Infinit, Realitatea de Iluzie; ne batem joc de viața noastră!

* 9619. Ne înalță spre stele idealurile, ne afundă în întuneric teama și indiferența; rostul vieții este numai zborul!

* 9620. Trebuie să smulgem vieții și ultima ei suflare; să ni se dea pe de-a-ntregul!

- * 9621. Căutați-mi viața printre neliniști, iar mormântul printre stele; de-aș fi meritat, aceasta mi-ar fi fost voia!
- * 9622. Ca să ne apărăm viața însingurată și neapărată, ne-am luptat cu epoca noastră vinovată.
- * 9623. Înteaga viață o simțim ca pe o imensă clipă de veghe, pentru a avea o șansă de luptă, de libertate și de fericire.
- * 9624. Viața adevărată este o simplă infinitate de speranțe...
- * 9625. Dacă ne-ar fi crescut cineva în palme, credem că n-ar fi meritat să luptă pentru a cuceri nemărginile vieții!
- * 9626. În exilul ei pământea viața nu putea fi mai frumoasă decât este, cum nici speranțele nu pot fi nemărginite...
- * 9627. Am cunoscut într-atât de mult viața, încât îmi pot explica de ce o înțeleg prea puțin...
- * 9628. Dușmanii necruțători și perversi ai vieții mele au fost: comoditatea, nepăsarea și indiferența, lașitatea, orgoliul și trufia; abuzul, aroganța și nedreptatea. Cu ei m-am întrecut, pe ei nu i-am iertat, nici iubit, ba i-am urât cu aprinsă indignare; ei au fost măsura, orizontul și idealul peste care – cu disperată credință – am nădăjduit să trec spre a mă depăși pe mine însumi...
- * 9629. Când mă gândesc cât de repede a trecut șirul anilor mei, tot mult prea scurtă mi se pare viața și imposibilă orice răzvrătire față de Voința unor rațiuni de neînțeles și necruțătoare.
- * 9630. Oricât de frumoasă ar fi viața, întotdeauna trebuie să o judecăm ca pe o *alungare din rai*.
- * 9631. Viața este atât de frumoasă, pentru că unii oameni sunt nemuritori; și cu cât vor fi mai mulți, cu atât *ne vom putea mântui* fiecare dintre noi!
- * 9632. Dacă o singură clipă poți medita asupra rosturilor vieții, atunci nu poți fi decât un învingător...
- * 9633. Viața nu este nimic altceva decât iubirile și pasiunile ei.

* 9634. Vom fi fiind ființe robite de a eternei plăsmuire artă, dar magia vieții – miracolul genezei și ființării ei – întrece orice închipuire, întrezărind numai *divine rosturi*...

* 9635. Ne place să provocăm viața, s-o cercetăm, să o dominăm, s-o contemplăm, dar și să-i iubim toate încercările prin care trece, chiar și amăgirile ei.

* 9536. Răscolim în toate felurile rosturile vieții, pentru a putea deprinde să urcăm cărările luminoase ale idealurilor.

* 9637. La tinerețe viața ni se pare o bogăție din care să ne tot înfruptăm, mai târziu o percepem abia ca pe o fărâcă și flămâzim cumplit de dorul ei...

* 9638. Fără prezența vieții, întregul Univers material nu este decât un vid; rosturi absurde...

* 9639. De-am fi fost un simplu grăunte de lut ori doar un bulgăr de gheață, tot am fi fost fericiți de ne-ar fi fost aprinsă flacăra de viață!

* 9640. Invidia vieții cuiva se poate amplifica într-o obsesie care să anuleze propriile noastre fapte de seamă.

* 9641. Când credem că nu mai avem nimic de căutat și de cucerit în nemărginirile vieții, uităm sau n-avem curajul să pătrundem în haos; și el este sortit a fi limpezit...

* 9642. *Cristalele mele de viață sunt cugetările*; le emit licăriri ca pe *chintesențe divine*...

* 9643. Viața își împlinește existența străfulgerată de minunea cugetului.

Cristale de cuget, vol.II, manuscris.

-10.001- 12.221 cugetări și aforisme-

VIATA

* 12.067. Întotdeauna avem în față un obstacol greu de înfruntat: viața; are pasiunea înălțimilor – a victoriilor!

* 12.067. Prăpăstiile vieții care ne înfricoșează le putem astupa numai cu munți de încredere, de trudă și de speranțe; e ca o jertfă, dar merită!

* 12.069. Ce puțin învățăm să trăim în scurta noastră viață!

- * 12.070. Viață bună, iartă-ne că te chinuim c-o mulțime de pretenții, fără să-ți fi împlinit niciun vis pe care ni l-ai dăruit!
- * 12.071. Umbra vieții mele poate că va putea fi luminată de ideile cărților pe care le-a putut licuri cugetul meu.
- * 12.072. De-am putea reîntoarce curgerea vieții, ar sta lumea pe loc și-ar fi un Turnul-Babel al generațiilor!
- * 12.073. Viața este îndelungă numai atunci când faptele ne sunt numeroase.
- * 12.074. Viața este pe deplin măsurabilă prin realizările ei – prin ideile generate!
- * 12.075. Degeaba viața este îndelungă, dacă trăirea ei nu îi impune cu nimic prezența!
- * 12.076. Pentru a ne putea desăvârși patria, existența ne îmbogățește cu multiple oferte, dar vieții numai noi trebuie să-i dăruim toată puterea ființei, spre a le putea folosi.
- * 12.077. Calea vieții duce întotdeauna spre țeluri greu de atins, nu ne putem opri la hanurile ademenitoare din drum!
- * 12.078. Față de existența noastră viața este indiferentă, doar noi îi impunem să ne arate minunile ei și să ne ofere daruri necunoscute.
- * 12.079. Dacă eforturile noastre de a cuceri viața sunt însemnate, ea se lasă ușor sedusă; se oferă chiar a fi jefuită de taine.
- * 12.080. Pretențiile noastre nu intimidează viața; ea rămâne o bogăție de taine, noi pierim în sărăcia derizoriului.
- * 12. 081. Pentru fiecare din noi frumusețile și bogățiile vieții sunt o ofertă nelimitată, dar condiționată de timp; ce n-am folosit la vremea lor pierdut rămâne!
- * 12.082. Nici indiferența și nici îndurarea nu protejează viața; doar perseverența luptei îi asigură izbânda desăvârșirii!
- * 12.083. Ca să te poți înfrupta din avuțiile vieții, nu trebuie decât să ai curajul de a lupta să le cucerești; nu se dobândesc prin milă ori prin îngăduința hazardului!

* 12.084. Viața este o dublă reacție chimică ce absoarbe, dar și produce energie; cere efortul nostru, oferă izvoare de frumusețe și aripi de zbor.

* 12.085. Culmile vieții se cuceresc foarte greu, dar merită pe deplin orice jertfă; descoperim alte lumi, trăim mai multe existențe!

* 12.086. Pentru a-ți oferi tot ceea ce-ți dorești, viața îți pretinde să o iubești cu patimă – să te jertfești chiar pentru ea!

* 12.087. Tot ceea ce făurești în viață îți oferi, de fapt, ție însuși; o permenentă aviditate de împliniri ne definește existența!

* 12.088. Toată viața ne potolim excesele și ne înfrânăm patimile, dar ne ascundem cu grijă răutățile și păcatele săvârșite.

* 12.089. Cu timpul, ne îndepărtăm de multe minuni ale vieții, pentru că suntem cuceriiți de noi altele; întreaga existență este un edificiu de miracole!

* 12.090. Zile vieții sunt ca fulgii de nea; se topesc neștiuți ori troienesc fapte de seamă!

* 12.091. Tot ceea ce este frumos trece prea repede – viața!

* 12.092. Marele regret al vieții este că nu o cunoaștem îndeajuns; câte ne-ar mai fi putut oferi!

* 12.093. Prin cugetările pe care le-am scris am nădărduit să dau un sens vieții mele!

Cristale de cuget vol.I

Cugetări și aforisme cu referire la viață

* 32. Accesul spre adevăr este un torent de viață și de libertate.

* 49. Adevărul este o perlă a vieții născută din suferința conștiinței de sine.

* 79. Lipsa adevărului păgubește viața de valoare.

* 158. Adevărul poartă povara minunată a vieții; o conduce pretutindeni, fiind însăși energia formidabilă a existenței.

* 183. Farmecul adolescenței transcede din uimitoarele iluzii despre viață.

- * 189. Adolescența ne întreabă toată viața de ce o trădăm...
- * 226. Aforismele sunt ca o străluminare a vieții, după care rămâne un jar fabulos de speranțe unde mocnesc idealuri nemuritoare.
- * 242. În aforism nu poți ciopli înțelesuri după bunul plac; viața nu se fragmentează în interese egoiste...
- * 254. Aforismul trebuie să fie o rezultaantă din înțelepciunea vieții – o sinteză de înțelesuri; un curcubeu de frumusețe.
- * 261. De vorbă bună și de ajutor toată viața ne e dor.
- * 344. Amintirile sunt frunzele unei păduri de fapte risipite de timp într-o viață de om.
- * 345. Amintiri – cioburi din oglinda vieții.
- * 379. Cât ne valorează viața, tot atâtea parale face și amorul propriu, chiar dacă pretindem întotdeauna mai mult.
- * 401. Anii tinereții ard pe rugul dragostei, eternizând speranțele de viață.
- * 464. Ne apreciem propria viață ca pe o teribilă luptă, dar adeseori desconsiderăm datoriile pe care le avem sau ne domină chiar lașitatea.
- * 481. Împotriva vieții sunt prea multe arme!
- * 498. Arma cea mai blândă a vieții este cugetul; infinite răutăți sunt sfârșite fără violență.
- * 510. Arta este cea mai turburătoare întrebare despre viață.
- * 512. Arta este o viață; și încă una divină!
- * 551. Ce-i viața, ce-i arta? Nimic una fără alta!
- * 640. Cât timp nu aștepți, ci pretinzi ceva de la viață, nu ești încă bătrân!
- * 650. Umila bătrânețe este o mare izbândă a vieții.
- * 668. Bătrânețe – viață uitată de frumusețe și de speranțe.
- * 730. În viață este bine să ai bucuria de a da și durerea de a cere.
- * 758. Necuviința ne ciuntește aripile vieții, coborându-ne asemenea unui pietroi legat de gât la fundul smârcurilor stătute ale degradării.

- * 851. Adevăratul bine predomină răutatea; o absoarbe, o stinge așa cum viața învinge teama și ideea morții.
- * 883. Calomnia prăbușește succesele pentru a deraia viața.
- * 911. Greutățile vieții probează propriul nostru spirit de sacrificiu – emblema caracterului.
- * 995. O carte este ca o viață de om; se zbate să se ivească, o năpădesc speranțele afirmării și, într-un târziu, meditează la propriile rosturi.
- * 1017. O călătorie oferă frumusețe pentru o viață în plus.
- * 1035. Căsnicia este înțelepciunea unei viați; despărțirea – graba unei clipe.
- * 1133. Clipa vieții desăvârșește imensitatea timpului cu fapte de glorie neperitoare.
- * 1134. O singură clipă de adevăr este un univers de viață.
- * 1195. Deși vrem să pășim într-o viață nouă, ne protejăm spiritul de idei înălțătoare, apărându-ne ignoranța cu doctrina crimei comuniste.
- * 1266. Injustiția comunistă a fost o excludere din viață, o destrăbălare a morții.
- * 1404. Omul este un plus de viață; o conștiință!
- * 1437. Culegem din viață neliniști și dureri, arzându-le în creuzetul conștiinței.
- * 1467. Contradicțiile sunt însăși viața; când inundată de bine, când năpădită de rele.
- * 1504. Cine n-are copii culege din viață scama visurilor – iluzii împovărătoare.
- * 1515. Copilăria este constelația vieții; nu-și stinge niciodată strălucirile.
- * 1588. Focul creației învăpăiază propria viață și străluminează destinul oamenilor.
- * 1600. A crea înseamnă a suferi; a lăsa să curgă noianul de dureri peste viața ta...
- * 1642. Credința este rădăcina vieții; idealurile – ramurile care urcă spre soare.
- * 1673. Furtuna tinereții este poezia; liniștea vieții – credința.

- * 1708. Credința decantează puritatea vieții, eliberând-o de prihană.
- * 1748. Marile speranțe ale vieții își desfac aripile numai atunci când sufletul îl contopim în credință.
- * 1833. Fiecare om are mereu ceva de cucerit; victoriile dau sens vieții!
- * 1854. Viața nu este nimic altceva decât cuget și aspirațiile lui, omul înălțându-se cu gândurile sale – cu libertatea de a cugeta!
- * 1920. Cugetările sunt bornele drumului prin viață; străjeri, candelă și altare!
- * 1931. Miracolul culturii este dătător de o a doua viață.
- * 1992. Cumpătare: un echilibru natural al existenței – o pace a vieții.
- * 2030. Numai cunoscând-o, viața este frumoasă, numai trăindu-i fericirea, îi aflăm întregul rost.
- * 2095. Curajul este darul vieții care ne scoate din orice umilință, chiar dacă bate la poarta destinului.
- * 2148. În viață poți vorbi despre orice, dacă sunt cuvintele pline de iubire adevărată.
- * 2200. Știm bine ce daruri așteptăm de la viață; ce vrea ea de la noi nu vrem să aflăm; ce nu ni se dă este o crimă, ce nu dăm – o plăcere!
- * 2225. Datoriile decurg din puritatea vieții – din demnitatea ei!
- * 2241. Suntem întotdeauna datori vieții și patriei; niciun merit n-are virtutea de a putea pretinde o cât de infimă obligație.
- * 2284. Virtuțile vieții cresc atunci când îi plivim defectele.
- * 2325. Când demnitatea este lovită, viața se aprinde de durere.
- * 2391. Desăvârșirea vieții noastre nu este o supremă dorință, ci este, de fapt, o condiție minimă a existenței.
- * 2438. În viața învingătorului destinul este un fals.
- * 2478. De pe corabia vieții nu se poate dezerta; suntem datori să trecem prin furtună!

- * 2559. Desăvârșirea vieții nu poate fi decât Divinitate; nu poți să crezi că doar hazardul a imaginat perfecțiunea Universului!
- * 2669. În orice fracțiune de viață rezerva de dragoste este uriașă!
- * 2682. Iubirea este pulsația ritmică ce eternizează viața.
- * 2708. Neînsoțită de dragoste, viața este un drum care se pierde în pustiu.
- * 2758. Numai când există dreptate, viața este străluminată de idealuri.
- * 2800. Pe drumurile adevărate ale vieții ajungi numai după ce rățăcești pe coclaurile iluziilor.
- * 2802. La răscrucile vieții multe momâi arată drumuri false.
- * 2816. Omul curăță de mărăcini nu numai drumul vieții sale, ci și ghimpii din împrejurimi.
- * 2917. Ființa umană este cea mai aleasă zidire a Creației – un edificiu asemănător dumnezeirii.
- * 2994. O parte din viață nu este a noastră, o stăpânește în ascuns egoismul feroce.
- * 3037. Într-o viață de o clipă Eminescu a creat o infinitate de frumusețe, străfulgerând divinitatea cugetelor noastre și a sufletelot omenești.
- * 3111. Viața este clipa eroismului – extazul credinței în puterea binelui și în dreptatea divină.
- * 3128. Viața poate să ardă o singură clipă, dar strălucirea ei să fie însă veșnică...
- * 3139. Trebuie să pierzi foarte mult în viață, pentru ca eternitatea să poată păstra ceva din ceea ce n-ai putut risipi.
- * 3159. Evoluția este marea aventură a vieții; mereu spre necunoscutul perfecțiunii!
- * 3222. Chiar și înaintea morții nu putem ceda nicio măcar o clipă de viață; orice sclipire a existenței este o înălțare divină.
- * 3239. Experiența poartă povara vieții.
- * 3396. Victoria vieții nu poate fi reprezentată decât prin statuia vie a femeii eterne...

- * 3454. Drumurile vieții sunt întortocheate; fericirea se află după ce treci răsplântii dureroase.
- * 3491. Viața te obligă să gândești, dar cum să cauți soluții și în ce fel să le rezolvi te învață numai filosofia.
- * 3561. Te poți teme de multe rele, dar niciodată de viață; toate greutățile ei sunt motive de victorie – de înaltă bucurie.
- * 3588. Frumusețea vieții se poate măsura numai după ce se aruncă vâlul egoismului propriu.
- * 3625. Puterile vieții sunt gândurile înaripate de idealuri.
- * 3638. Gândirea este forma superioară de viață, chiar dacă poate crea prea multe neliniști și prea puțină fericire.
- * 3657. Condiția vieții este gândirea; fără înțelegerea rosturilor existenței tragediile pot părea maimuțări, iar iluziile realitate.
- * 3692. Geniul este o clipă de viață hărăzită veșniciei.
- * 3768. Obsesiile vieții sunt creația, gloria și nemurirea.
- * 3787. Gloria nu aduce nimic concret vieții, ci numai un noian pustiitor de iluzii.
- * 3859. În viață trebuie să privim, din când în când, în urmă pentru a ne aduna greșelile...
- * 3890. Judeci cu atât mai drept, cu cât viața ți-a fost năpădită de griji.
- * 3893. Urcă Golgota vieții împovărat de grijile proprii, dar samarele străine lasă-le în grija celor cărora le aparțin!
- * 3895. Când ai grija vieții, porți libertatea cu tine.
- * 3959. Soarta vieții oamenilor o decid idealurile lor!
- * 3971. Idealurile sunt eternitatea vieții; slăbiciunile – vremelnicia ei.
- * 3978. Idealurile ridică speranța de viață mai mult decât pretinde că o face vanitatea.
- * 3983. Idealurile sunt aripile vieții eterne.
- * 4013. Viața absoarbe putere din descătușarea ideilor.
- * 4022. Ideile se ivesc din iureșul vieții precum scânteia din piatra amnarului.
- * 4030. Viața nu se hrănește cu idei absurde, ci cu adevărul și virtuțile realității.

- * 4184. Nu poți înșela speranțele vieții, crezând în iluziile nopților.
- * 4197. Când iluziile sunt mai puternice decât realitatea, viața este o jucărie stricată.
- * 4208. Dați-mi mană de iluzii și mai trăiesc o viață!
- * 4222. Când alegem ceea ce nu-i important, viața trece pe lângă noi.
- * 4231. În afara vieții nimic nu-i important cu adevărat; îi subordonăm timpul și infinitul – doar ea primează; restul, este... nimic!
- * 4302. Ca să cunoști viața, trebuie să ieși afară din carapacea indiferenței.
- * 4333. O singură clipă de viață este tot un infinit de Divinitate.
- * 4369. Inocența este o religie a vieții – starea ei de permanentă rugăciune.
- * 4426. Interesul suprem este viața omului.
- * 4621. Viața omului nu se poate raporta la istorie, fiind prea efemeră; sacrificiul și jertfa ei se încrustează însă în veșnicie!
- * 4652. Dincolo de umilul orizont al vieții noastre se află înălțarea pe care o visăm.
- * 4822. Întrebările pe care nu le pui chinuie viața, răspunsurile pe care nu le dai îi sting chemările.
- * 5004. Învățătura este rădăcina vieții; pe măsură ce se adâncește, coroana se înalță.
- * 5008. Învățătura – fructul savuros al vieții apărut din aromele tari ale suferințelor.
- * 5028. Fără sacrificii personale viața este jertfită iluziilor...
- * 5033. Sensul vieții omului este *treimea divinității*: înțelegere, dragoste, iertaare; merită jertfa noastră!
- * 5257. Fără libertate munca nu leagă rod, idealurile vieții se ofilesc.
- * 5285. Fără libertate viața este o paralelă a morții – drum fără sens...
- * 5292. Orice condiție impusă vieții îngrădește libertatea.

- * 5298. Fără libertate viața este un eșafod al idealurilor...
- * 5321. Toată viața ne-a stăpânit teama de a nu cunoaște libertatea; azi n-avem credința că am meritat-o și nici virtutea de a o putea folosi.
- * 5324. Secretul dorului de viață este miracolul libertății!
- * 5408. Dorim liniște deplină în viață, pentru a-i înțelege atât zbuciumul cât și armoniile...
- * 5509. Privește cum palpită viața oamenilor; ce plină de lumină este lumea! Parcă ar fi o fiică a soarelui!
- * 5517. Cine iubește viața este un luptător; un învingător al oricărui destin.
- * 5543. Când începe lupta, negurile se destramă, viața se limpezește.
- * 5549. Lupta este oricând necesară; când te zbați să te salvezi, viața este deja ciuntită!
- * 5625. Dacă rădăcina mândriei este truda, atunci toate roadele vieții sunt un ciorchine de virtuți.
- * 5662. Fuga de mediocritate este *maratonul* vieții!
- * 5681. Trădarea memoriei jefuiește viața de frumusețe.
- * 5693. Memoria este cel mai puternic scut al vieții; îi apără frumusețea, faptele, idealurile, viitorul.
- * 5697. Datoriile față de viață și de credință alcătuiesc menirea, desăvârșirea și rosturile spiritului tău.
- * 5753. Unde este prezent meschinul, viața oamenilor este murdărită de interese degradante.
- * 5746. Meschinul pune viața coadă de aur satărului de călău.
- * 5841. Mizeria are întotdeauna viață lungă!
- * 5860. Când nu înțelegem viața, moartea este o tragedie!
- * 5879. Viața – miracol – se mulțumește cu puțin; moartea – nimicnicie – își permite orice teroare.
- * 5976. Accesul la izvoarele înalte ale vieții este păzit de săbiile moralei; victoria este un compromis; vor curge lacrimi, vor zâmbi idealurile.
- * 6177. Când este în joc propria ta viață, întreabă-te des, dar hotărăște-te repede!

- * 6185. Povara neîmplinirii copleșește mândria vieții.
- * 6235. Inexistența nemărginirii ar însemna inexistența visurilor; frumusețea vieții n-ar exista!
- * 6258. Rostul vieții fiecărui om este acela de a căuta propria sa nemurire.
- * 6309. Nevoile sunt o invitație la viață; redute de cucerit!
- * 6324. Mulți oameni își omoară viața cu nimicuri, pretinzând că trăiesc cu folos!...
- * 6454. Oamenii mor revoltați față de vremelnicia vieții și neîmpăcați cu nefericirea destinului lor.
- * 6495. Păcat de viața aceluia care n-a putut să fie om!
- * 6541. Opreliștile nu-s pentru oameni; ei au libertatea vieții nelimitată – divină.
- * 6546. Mai mult decât clipa vieții dăinuiește omenia ei.
- * 6584. În viață trebuie să simțim în permanență cum ne dă onorul propria onoare!
- * 6614. Opera multor oameni vrea să fie nu doar un zâmbet de iubire, ci și un strigăt de revoltă al vieții.
- * 6643. Optimiștii uită că au în față o viață plină de iluzii.
- * 6671. Ordinea în viața noastră este, ca și lumina în haos, ivită de Creator; abia apoi se poate zămisli orice faptă.
- * 6708. Orgoliul necredinței imaginează hazardul unei mutații din *efemer* în *nemurire*; ce tristă viață fără Dumnezeu!
- * 6742. Când întrezărim orizontul cunoașterii, maratonul vieții nu mai are sfârșit.
- * 6788. Patima este în afara vieții; din viciu se pătrunde numai în neant...
- * 6839. Când viața este searbădă de idealuri și de omenie, păcatul se pretinde sfânt...
- * 6892. Am fost otrăviți toată viața cu înșelări, fără să putem spera în mântuirea adevărului; am supraviețuit înălțându-ne cugetul spre visurile și credințele părinților noștri; ce mult au plâns, ce mult le datorăm!
- * 7033. Dacă oamenilor nu le aparțin perspectivele, dezinteresul putiește viața...

- * 7038. Din începuturile curate ale vieții și ale faptelor noastre izbucnesc perspectivele frumoase ale existenței.
- * 7039. Perspectiva ne descoperă o a doua viață.
- * 7122. Poezia absoarbe tristețe și emană dragoste de viață.
- * 7126. Unde nu este poezie viața nu înflorește, faptele se ruinează.
- * 7145. Ascunzându-ne în poezie, descoperim marea libertate a vieții – nemărginiri de frumusețe!
- * 7239. Dreptul la viață se pretinde în orice împrejurare: altceva nimic; ai numai datorii!
- * 7282. Cea mai severă lege a vieții este prietenia; cine o trădează iertarea nu-l binecuvântează...
- * 7290. Dacă toată viața cauți prieteni, nu irosești nicio clipă zadarnic...
- * 7231. Un singur privilegiu îi pot elimina, din start, pe toți ceilalți participanți la maratonul vieții...
- * 7369. Când cugetul omului este liber, progresul așterne vieții rogojina de tihnă și de speranțe.
- * 7375. Viața, fiind o permanentă aspirație spre progres, este adeseori oprită și chiar întoarsă din drum de pericolele dramatice ale in justiției sociale.
- * 7399. Toată viața am crezut atât de mult în promisiuni, încât astăzi suspectăm și nu mai avem încredere nici în fapte reale...
- * 7425. Cu cât crește prostia, cu atât frumusețile vieții se micșorează.
- * 7611. Puterea rațiunii dezarmează toate iluziile care asediază viața.
- * 7617. Rațiunea eliberează viața din umilințele supunerii.
- * 7621. Rațiunea lasă ca marile decizii ale vieții să fie luate de sentimentele care ne domină!
- * 7625. Rațiunea este energia noastră de viață pe care o cheltuim prea mult fără rost, risipindu-ne în căutări înșelătoare și în erezii disperate.
- * 7691. Meditând la rostul vieții, îți asumi răspunderi în durerea lumii și indiferență în micimea bucuriei tale.

- * 7696. Responsabilitatea este o parte de viață, de credință, de griji; te pierzi, te dăruiești, suspini!
- * 7699. Grija față de propria viață implică și responsabilitate pentru semenii noștri.
- * 7711. Un bilanț al vieții nu poate fi decât acela în care primează răspunderile pe care ți le-ai asumat.
- * 7731. Pe corabia vieții cei buni sunt la parâmbă, iar pirații - la cârmă!
- * 7743. Răul nu este o desprindere din viață, ci este chiar o parte a morții.
- * 7776. Răul nu se poate urca în viața oamenilor mai presus de înălțime spiritului și aspirațiilor pe care aceștia le au; nimbul lor divin!
- * 7792. La sfârșitul vieții vrem să urcăm pe soclul faptelor noastre bune, dar constatăm adeseori că, de fapt, ne vom prăbuși de pe munții de zgură ai neîmplinirilor și ai răutăților de care am fost în stare.
- * 7813. Râsul oxigenează viața cu optimism.
- * 7848. Intransigența realității cenzurează toate iluziile despre viață.
- * 7864. În realitatea aprigă ne place să ne înălțăm edificiul vieții – faptele care înfruntă viitorul.
- * 7911. Regretul: calitate a vieții, adaos de rugăciune.
- * 7928. Neputând să scoată cu argumente religia din viața oamenilor, mulți neoameni au alungat cu bâta viața din biserică.
- * 7936. Conceptul religios despre viață a salvat știința de umilitatea ei mărginire; există *nemurire*!
- * 7939. Când viața nu află răsunsurile căutate, i le oferă religia ca daruri de suflet.
- * 7957. Toată viața renunțăm la ce-i important și ne împovărăm cu nimicuri.
- * 7965. Fiecare clipă trecută este o renunțare de viață, oricare fiind o înnobilare de cuget ca un afront adus vremelniceii...
- * 8019. Răzvrătirea este calea care purifică viața pângărită de asuprire.

- * 8061. Niciun risc pentru amăgire, nicio clipă de viață irosită pentru înjosire!
- * 8067. Risipă, tu, din viața noastră te-nfrupți cu voluptate!
- * 8095. Rodul dragostei este viață – *zămislire divină!*
- * 8114. Vrem să avem în viață parte de rugăciunea unui înger – nu vrem trufia stăpânului ori aroganța bogatului!
- * 8174. Sărăcia depozitează viața de frumusețe și de libertate; speranțele mor în adolescență.
- * 8201. Omul plin de idealuri arde toată viața ca la primul sărut!
- * 8241. Scrisul prelungește viața mai mult decât îngăduie însăși natura.
- * 8301. Fără desfătarea trudei viața se umple de scuze.
- * 8336. La fiecare răspântie de viață așteaptă înțelepciunea unui sfat bun.
- * 8415. Amorul singurătății trădează viața.
- * 8441. Singurătate – teroarea bătrâneții; spaimă de viață și de dragoste.
- * 8474. Dacă ne hrănim orgoliul cu slăbiciuni, ne otrăvim viața cu deziluzii.
- * 8521. Sărăcia spirituală despoaie viața de...diadema speranțelor.
- * 8524. Sărutul dintre dorințele de viață și idealurile spiritului fecundează speranțe.
- * 8527. Speranța este un surplus de viață împrumutat de la tine însuși.
- * 8586. Când flacăra vieții abia pâlpâie sufocată de durere, cugetul realizează speranța de a renaște, insuflând mistuitoare aspirații...
- * 8632. Supunerea umbrește rațiunea, orbind viața de frumusețe.
- * 8647. Viața nu acceptă supunerea; luptăm să trăim, nu să agonizăm!
- * 8695. Nu privi strada de după perdele; teama de viață se spulberă în iureșul mulțimii.

- * 8725. Oamenii care rătăcesc în labirintul vieții ies în stradă, căutând *drumul spre libertate*.
- * 8765. Viața rămâne frumoasă când, după fiecare insucces, se reiau greutățile de la început...
- * 8860. Pentru o viață grea un singur suflet nu este îndeajuns.
- * 8865. Nedreptatea rănește viața oamenilor, schilodindu-le sufletul...
- * 8931. Plătim cu frumusețea vieții lipsa de profunzime a gândurilor noastre, amăgirile, comoditatea și toate dorințele efemere.
- * 8938. Școala te învață cum să vorbești, viața – cum să taci!
- * 9014. Dincolo de talent o sete oarbă de viață săgetează impulsuri de misterioase voințe.
- * 9036. Când oferi tăcere, ca răspuns de luptă, îmbrățișezi lașitatea, ca speranță de viață.
- * 9048. La începutul vieții timpul amăgește cu neliniștitoare întrebări; la sfârșitul anilor dă grave răspunsuri.
- * 9058. Timpul înșelat se răzbună întotdeauna împotriva vieții.
- * 9059. Oricât ar distruge timpul, forța vieții regenerează în orice clipă o lume nouă.
- * 9074. Sfidând vremelnicia, viața eternizează în genomurile ei milenii efemere.
- * 9096. Descoperim valoarea vieții în clipa când constatăm că nu mai suntem tineri.
- * 9126. O singură clipă de tiranie aprinde întreaga viață de revoltă.
- * 9194. Dacă trecutul nu este o iubire de viață, viitorul poate fi oricând un abandon al existenței
- * 9272. Cunoașterea adevărului adaugă vieții frumuseți noi; uitarea schilodește viitorul lumii.
- * 7277. Dacă n-ai uita gânduri de valoare, viața ar fi cu mult mai puțin săracă...
- * 9318. Ne străduim să facem lumină în urma vieții noastre, spre a nu lăsa prea multe umbre urâte...
- * 9360. Cine iubește caută viața; cine urăște stă la pândă...

- * 9384. Când viața-i de petreceri, urâtul este îndelung!
- * 9414. Valoarea vieții este adevărul ei – libertatea de a-l folosi!
- * 9673. Nu ridică niciodată brațele; pentru învinși durerea vieții este nesfârșită!
- * 9712. Viitorul nu este un dar, ci o biruință a vieții; fără luptă Timpul încremenește în uitare.
- * 9745. Toată viața ne-am, îmbătat cu amăgirea libertății – cu drojdii de vinuri falsificate – cu ideologii...oțete.
- * 9827. Piscul visurilor întâmpină senin marile furtuni ale vieții...
- * 9858. Voința, nu viața este incertitudinea de care ne temem cel mai mult...
- * 9975. Orice zi este o constelație de fapte care luminează întunecatul drum al vieții...
- * 9976. Când ziua nu-i o credință, noaptea-i o înșelare, viața un întuneric!
- * 9977. Când nu te lupți cu zilele, nopțile vieții îți sunt ostile...
- * 9984. Zilele ne sunt mătaniile vieții; o rugă de izbândă, eternul începuturilor către înălțare.

***Cristale de cuget* vol.II, manuscris.**

Cucetări și aforisme cu referire la viață

- * 10.061. Reflectând asupra unor aforisme, descoperi o posibilă inducere a unuia din altul, precum o viață ia naștere numai din altă viață, cum spus-au latinii.
- * 10.078. Aforismele nu pot fi fantezii inspirate; ele trebuie să izvorască din realitatea vieții ca o sinteză de învățături.
- * 10.032. Avem ce apăra: nu doar patria și viața, ci și nevoile, iubirile și speranțele credinței.
- * 10.179. Până la bătrânețe, fiind cel mai înalt pisc al vieții, avem de înfruntat tot felul de lighioane care amenință urcușul.
- * 10.214. Toată viața trebuie să ne șlefuiască asperitățile caracterului, chiar dacă ar curge sânge și o facem cu durere;

vom fi demni și întregi, protejați de înșelări și mândri de înălțare.

* 10.229. Fila unei cărți e ca o zi de viață; are multe de spus!

* 10.231. Cartea are darul de a deschide seiful sufletului în care păstrăm comorile vieții.

* 10.237. O carte citită deschide propriei tale vieți un nou orizont; întunericul se tot restrânge!

* 10.277. Fiecare clipă a vieții are rostul și harul ei; dacă nu le înlesnim împlinirea, ne schilodim existența!

* 10.281. Când ne vom sfârși trăirea îndelungă, putem spune că aceasta ne-a fost **clipa vieții!**

* 10.316. Prin sita severă a conștiinței trec nu doar toate deciziile vieții, ci și speranțele, și visurile noastre.

* 10.366. Credința este chintesența experienței de viață a Omenirii; mama ei care o iubește și o înalță în idealuri.

* 10.549. De câte ori asaltăm hotărâți piscurile vieții, reușim să le cucerim; când suntem delăsători, chiar fleacurile sunt obstacole prea mari!

* 10.631. Cea mai grea povară a vieții este să nu ai nimic de îndeplinit; te vei gârbovi fără rost!

* 10.634. Datoriile sunt un îndemn al vieții spre desăvârșire.

* 10.635. Fără datorii față de viață, ea ar fi inutilă, o tristă înșelare lipsită de virtuți.

* 10.638. Datoriile îndeplinite ne străluminează viața; miracolul ei se desăvârșește.

* 10.663. Nevoia demnității este însăși o condiție de viață; o poruncă de esență divină.

* 10.718. Desfrăul este idealul înșelării: viața și lumea patimi să fie!

* 10.820. Nu știm câte din victoriile vieții noastre le datorăm iubirii, dar toate înfrângerile i-au renegat absența.

* 10.909. Gândurile sunt călăuze sigure ale existenței; viața le urmează necondiționat!

* 10.938. Fără o imensă trudă, geniul s-ar numi ratăre de viață.

- * 10.971. Desăvârșirea umană se încoronează cu idealuri; ele sunt nestematele vieții.
- * 10.978. Necunoașterea propriei tale vieți este suprema ignoranță.
- * 11.020. N-avem curajul de a ne lăsa în grija iluziilor; viața are nevoie numai de certitudini!
- * 11.039. Orice are legătură cu viața este foarte important; are supremația de a fi!
- * 11.109. Inteligența înlesnește rațiunii să străbată căile neputinței întâlnite în viață.
- * 11.138. Minunați-vă de câtă încredere în viață se află în privirea unui copil!
- * 11.144. Orice succes induce încredere în viață.
- * 11.162. Învățătura este o efervescență de viață; neștiința – o acumulare de inexistență, o prostie!
- * 11.163. Învățătura se constituie într-un platoș al vieții; puține rele îl mai pot străbate!
- * 11.165. Cel mai greu în viață este să învățăm a ne trăim propria viață; când reușim să aflăm, de obicei este prea târziu!
- * 11. 183. Lașitatea este o înfrângere definitivă a vieții; o stafie a degradării.
- * 11.246. Trăind în preajma minciunii, ajungi să crezi că adevărurile despre viața ta îți sunt dușmani înverșuați.
- * 11.303. Faptele în care imprimăm prea mult *noi înșine* ajung rebut de viață.
- * 11.346 Fiecare viață este o exprimare unică, originală, a unei creații divine și al unul aport personal de virtuți.
- * 11.423. Din materia inertă a Pământului izvorăște pretutindeni viață; natura se înveșnicește!
- * 11.439. Deși trăim în lumea imperfecțiunilor omenești, ne minunăm de frumusețile vieții și accedem spre desăvârșire.
- * 11.458. Față de câtă nedreptate, durere și neîmpliniri întâlnim, însăși forța vieții este o formă de manifestare a perseverenței.

- * 11.503. Părem preocupați de propriul viitor, când, de fapt, obsesia vieții este permanența prezentului.
- * 11.548. Prudența este un bun avocat al vieții, pe când imprudența – un aprig temnicher!
- * 11.572. Prima limitare de putere trebuie să ți-o impui singur ca pe o înțelepciune de viață.
- * 11.601. Ne supunem rațiunii din convingere, din admirație și din dragoste; îi oferim supremația asupra vieții!
- * 11.626. Optimismul de viață este un răs cuceritor al omului.
- * 11.631. Umorul este mai mult decât o desfătare; este o lecție de viață!
- * 11.648. Puterile vieții izvorăsc numai din realitate; iluziile secătuesc speranțele și încrederea.
- * 11.671. Exemplele regale de viață nu le urmăm; preferăm să însoțim anonimatul și tăvălugul gloatei.
- * 11.682. Toată viața ne căutăm pe noi înșine, dar prea târziu ne regăsim; poate că nici n-am fost altundeva!
- * 11.699. Întotdeauna vom regreta zilele irosite; parte de viață lipsită de măreție și de demnitate.
- * 11.706. Cine n-are nimic de regretat nu cunoaște nici bucuria de a fi cucerit ceva în viață.
- * 11.712. Renunțarea este o umbră de viață; accedem spre lumină!
- * 11.775. Întreaga viață e o revărsare; depinde numai de noi dacă este Nilul fertil al existenței ori doar o viitură sterilă.
- * 11.778. Ființarea este o manifestare a revărsării, o însuflare permanentă de viață – Divinitate.
- * 11.708. Uneori șansa unei reușite și însași a vieții pot fi condiționate numai de asumarea unui risc.
- * 11.813. A nu-ți asuma niciun risc este o renunțare la viață; la desăvârșirea ei!
- * 11.815. Risipim prea mult tocmai cu ceea ce-i mai important – viața!
- * 11.823. A oferi iubire nu este o risipă de viață, ci o îmbogățire de suflet.

- * 11.828. Cei ce n-au ce pierde nu știu ce este risipa; însăși viața nu și-o prețuiesc!
- * 11.880. Speranța, încrederea și stăruința au încheiat împreună un pact cu viața; sunt o comuniune divină!
- * 11.883. Numai ivirea speranțelor declanșează lupta cu inamicii vieții, sunt însăși avanpostul victoriei.
- * 11.911. Cugetul este școala noastră de viață; ne învață mereu, dăm examene grele!
- * 11. 915. Suferințele s-au născut odată cu viața; oare cine le-a creat?!
- * 11.942. Sufletul nu este închis într-o carapace; el există ca o aureolă în armonie cu viața – cu trăirile ei!
- * 11.944. Doamne, când dai viață omului, pune-i și ceva mai mult răsuflet divin.
- * 11.945. Nu e nimeni fără suflet, sunt doar vieți înstrăinate de credință.
- * 11.987. Teamă de insucces este o izbândă a vieții!
- * 11.990. Pentru teama de a vieții omul și-a zămislit înțelepciunea, curajul și credința.
- * 12.044. Ura este o pândă a morții; premeditează sfârșitul vieții.
- * 12.118. Dorința de a învinge nu este o manifestare trufașă, ci o condiție a vieții, starea de nesupunere a omului!
- * 12.124. Niciodată nu învingem viața, ci întotdeauna ne luptăm cu împotririle ei – cu nemerniciile care o dușmănesc și-i frâng zborurile.
- * 12.173. Vorbele importante au viață îndelungă; ni le remintim mereu!

Versuri despre viață

Mai înainte de a deschide cărțile din care doresc să scriu și în care am transpus unele gânduri despre viață, prietene cu poezia, consider că se cuvine să aduc un elogiu Timpului pe care îl avem de străbătut de la învăpăiata ivire pe lume și până

la stingerea eternă. Avem o uimitoare vreme numai a noastră, în care ne afirmăm, creăm, sperăm și înfăptuim ceea ce visăm!

Cred că noi, oamenii, suntem nedrepti atunci când ne manifestăm nemulțumirea față de cât de puțin ne este dat să viețuim. Poate că Supremul Creator a considerat că doar pentru atât ne-a înzestrat cu puterea de a ne păstra în natură și că avem cu prisosință timp pentru a ne împlini menirea ființării noastre. Viața ne este ca un dar pe care vrem sau nu să-l folosim și n-ar mai fi de înțeles ce dorințe să mai avem! Parcă am fi avut o convenție cu Divinitatea pe care nu dorim să o mai respectăm! În acest caz, incorectitudinea ne aparține! Pretindem ceea ce nu ni se cuvine!

Și dacă mintea, orgoliul, sau știința nu ne permit să gândim astfel, ci ne considerăm un salt al materiei inerte către viață, către spirit, cum de nu suntem satisfăcuți de o asemenea înălțare și nădăjduim însăși veșnicia materiei mamă? Vrem totul! Început fără sfârșit precum dumnezeirea! Și de aceea dată incorectitudinea este tot a noastră! Aceiași vanitoasă pretenție!

Ce vrem oare cu adevărat, din fericire, nu știm deloc! Eu mă opresc să cuget și rămân împresurat de tainele, minunile și poezia vieții, aceea pe care o am și căreia trebuie să-i dăruiesc cu pasiune fapta și dragostea cugetului și conștiinței mele suverane în dreaptă judecată și în profund devotament.

Astfel că nu îmi rămâne decât să culeg, din unele cărți pe care le-am scris, câteva versuri așa cum au fost ele gândite de-a lungul vremurilor, când încrederea, puterea spiritului și sensibilitatea îmi erau aprinse de văpăile poeziei și nu mă vizitase încă temătoarea vremelnicie a existenței. Mai întâi voi reda doar primele patru versuri din unele sonete, iar apoi voi nominaliza câteva catrene închinat vieții, nădăjduind că parcurgrea lor de către vreun cititor îl va convinge de sinceritate și dăruirea de suflet pe care am putut să le-o imprim, spre înălțarea și slava cuceritoarei vieți!

Mai fac mențiunea că nu doresc să redau sonetele în totalitate, având o vagă credință că vor stârni interesul de a fi pe deplin cunoscute și căutate...

Sonete din Neunde

(Brăila, Editura Edmunt, 2007)

Mi-e dor...

Mi-e dor să mușc din viață ca din pâine;

Să știe c-o iubesc cu-nflăcărare,

S-o strâng la piept ca pe o fată mare

Și s-o doresc cum vreau ziua de mâine.

*

Mi se afindă viața...

Mi se afundă viața în neagră văgăună,

Uitarea mă zidește, iar glasul mi se stinge;

Niciun oftat de înger tristețea nu-mi atinge...

Doar focul meu de gânduri se-mprăștie-n furtună.

*

Mai iau din darurile vieții...

Mai iau din darurile vieții-o cupă

Cu bucurii, cu doruri și virtute

*

Viața-i a Timpului aleasă hrană

Viața-i a Timpului aleasă hrană,

Ce fiecare clipă-i devorează;

Oriunde-am fi, întruna ne urmează,

Ca o durere când purtăm o rană!

*

Doar ca o dună de nisip...

Doar ca o dună de nisip mi-e viața

Răzbită de furtună și de soare,

Pe care n-a putut crește vreo floare

Și doar pustiul îi cuprinde fața.

*

Imaginile vieții-mi trec prin minte

Imaginile vieții-mi trec prin minte

Și-un Ne-nțeleles ardent mă înfioară,
Că tot mai des în gându-mi vor s-apară,
De plâng în fremătarea lor fierbinte.

*

Acolo este viața..
Acolo este viața: în luptă, în mișcare,
În geamătul de trudă și-n freamătul de doruri;
Porniți de la izvoare în patima de zboruri,
Ca să cunoașteți pacea și pura înălțare.

*

Ce crunt blestem...
Ce crunt blestem a fost a noastră viață;
De timpuriu a început să plângă,
Înaltele iubiri să și le frângă
Și să-și brăzdeze cute-adânci pe față.

*

Poți să știi...
Poți să știi valoarea vieții numai dac-ai fost o pradă;
De te-au sfâșiat dușmanii ori te-a răzvrătit prostia,
De-ai dat piept cu nedreptatea și-ai pierdut copilăria,
Iar văpaia tinereții a fost stinsă de-o iscoadă...

*

În toată fapta vieții..
În toată fapta vieții și-n orice gând al zilei,
M-a îndemnat cuvântul să vreau desăvârșire,
Să pun nu doară suflet și clipă de simțire,
Ci trudă nesfârșită, pe albul pur al filei.

*

Deși această viață
Deși această viață mereu se tot restrânge
Și n-a fost generoasă, nu-i pot găsi vreo vină;
Potrivnic e Destinul – suflarea se termină
Și chiar propriul ei înger zadarnic o mai plânge...

*

Împotriviri

- Sonete de strajă-
(Brăila, Editura Edmunt, 2008)

Miracolul...

Miracolul numit și viață

Întrece orice-nchipuire;

O clipă de dumnezei

Și-a-nscris prestația semeață.

*

N-am dezertat...

N-am dezertat din lupta vieții,

Ci mi-au fost clipele străjere

La granițele de durere,

Din vremurile tinereții.

Împotriviri

-Catrene din Neunde-

7 – Dă-mi, viață, tot, ce este chiar prihană;

Petrecheri, lauri, cântec, desfătare

Și nu te mai codi ca o vădană

Să-mi pui dorințele la încercare!

12 – Nu mai știu de-a lungul vieții pe unde oare n-am umblat,

Dar pretutindeni din dureri și grele răni am renăscut;

Pe nicăieri n-am fost primit, nici măcar c-un duminic...

O, tuturor le mulțumesc! Că m-au călit și am crescut..

68 – Când viața ne surâde și răul ne mai iartă,

Înălță-te-n nădejde, virtuțile aclamă

Și cheamă-te în luptă făr' să te crezi în Soartă,

C-ades, ea doar ne-nșală...și greu îi plătim vamă!

116 – M-agăț cum pot de viață;

Mă-nvârt stingher prin piață,

Mai ocolesc un preț prea scump

Și în neliniște irump!

150 - Am tot furat din viață câte-o zi frumoasă,
Mai un an bun, un vis, o pace rătăcită,
Dar o Decizie Supremă, nemiloasă,
Vrea totul înapoi...Vai, cât e de zgârcită!

166 – Că viața, sigur, m-a învins ca să mă spânzur doar mi-a
mai rămas;
Dar cum sunt, probabil, laș mă zbat ca frunza în furtună,
Căci pe acest arid Pământ, gândurile mele toate-s de pripas
Și nu-nțeleg ce clipă rea pe mine, astăzi, se răzbună...

168 – Oferă viața-aceasta averi nemăsurate;
Comori ascunse, visuri și frumuseți divine;
Îmbietoare doruri, speranțe-naripate...
Dar, dintre toate, niciuna nu e pentru mine.

169 – Acel aprig dor de viață
Peste vremuri dusu-s-a...
Și, confuz ca într-o ceață,
Din inimă ștersu-s-a.

182 – Nu, viața tot nu se oferă, chiar de-am crezut c-am
cucerit-o;
E tot mai aprigă și rece, de nici nu mă mai bagă-n seamă;
Că e uitucă și amară, așa eu, poate,-am nimerit-o,
Dar tot urât se poartă, zilnic, cu oamenii - ca o *infamă!*

Confesiuni îndurerate

-1001catrene-

(Brăila, Editura Edmunt, 2007)

20 – Chiar dacă viețuiesc de-aproape-un secol
Și-am prețuit cu grijă fiecare clipă,
Niciunei patimi nu i-am dat ocol,
Iar viața-mi pare doar c-abia se înfiripă...

21 – Nemulțumiri și neastâmpăr
Prin viața mea mereu s-au perindat...
Când nu le am, atunci le cumpăr –
De nepăsări în veci m-an lepădat.

50 – De-ar trebui ca viața să mi-o schimb,
Nu aș dori o soartă mai ușoară;
Doar veacului i-aș căuta alt nimb
Și l-aș muta-ntr-o epocă barbară...

53 – Neliniștile vieții azi nu le mai dezleg,
Nici propriile gânduri nu pot să-mi înțeleg;
Or fi de vină anii sau înșelările?
Mă-ntorc în tinerețe speranțe să culeg!

55 – De fericire viața s-a golit,
Căci am trăit o vagă libertate;
De gânduri și speranțe sunt lipsit,
Mă pierd din vis și din eternitate.

140 – De-a lungul vieții mi-a dăruit Destinul
Plăceri nemăsurate și tainice comori;
Le-am supt îndestularea, aromele și vinul
Și încă zbor în vraja sublimelor erori...

295 – Pe cărarea vieții potolit mi-e jarul;
Nu-mi mai ies în cale zâmbetele rare
Iar Lucrării mele îi deschid altarul,
Ce om va pătrunde? Câte doruri? Care?

506 – Mi-ajunge clipa vieții. Să piară veșnicia!
Acum doresc iubirea – nemărginirea toată.
Astăzi, aici, nu mâine – mă cheamă bucuria;
Cer fapte, nu speranțe – vreau doruri ce îmbată!

804 – Ne bucurăm că viața-i atâta de frumoasă;
Divină, strânge-n sine și desfătări, și teamă;
Ea ne oferă raiul, dar și dureri ne lasă;
Virtute-nțelepciunii ne-o dă însă în seamă!

941 – Zadarnic crezi că viața îți e nemuritoare,
Că visurile tale vor dăinui de-a pururi;
Nu ești decât o clipă sub necuprinsul soare
Și te topești ca spuma în largele azururi.

1001 – Din viață o comoară strâng,
Dar nimănui nu folosește;
Indiferența mă rănește,
M-afund în lumea mea și plâng...

Privind în urmă

După îndelunga și insistenta expunere a înțelegerii, a mirării și a iubirii vieții, tot nu pot să opresc gâdul de a nu-i dărui, pe mai departe, admirația lui extatică.

A sfârși de scris cuprinzătoarele idei despre viață ar însemna să îmi iau rămas bun, să spun un adio ori să mă despart, în vreun fel, de harurile ei.

Ea îmi este o aceeași parte cu mine însumi; ne contopim, ne susținem, suntem o simbioză de simțiri. Chiar dacă eu sunt o alcătuire de uimitoare edificii materiale, numai viața, fiind o înzestrare divină, are harul de a pune în acțiune, în cunoaștere și în măreție mecanismele inerte, instituind nimbul unei conștiinței de sine. Iar aceasta își expune împluternicirea zălog de demnitate în lumea în care ne-a fost dat să viem, ca o chintesență a unei sublime și desăvârșite meniri.

În ascunzișul reflecțiilor mele, indiferent dacă succesele ori înfrângerile îmi colindau prin viață, întotdeauna credeam în ea, o asiguram că nu mă voi prăbuși din zboruri și

nu mă voi afunda în prăpăstiile amăgitoare. M-am îndrăgostit de viață încă din timpul învăpăiatei adolescențe și-i juram că o ador, că o voi înălța pe culmile admirației, că ea va fi lumina de la care îmi voi aprinde sclipirile cuvintelor mele, dar și rugul unde nădăjduiam că voi arde netremniciile existenței. Îmi puneam deplină nădejde în cuvântul scris, încât în încheierea poeziei *Cuvântul mi-e și scut, și lance* îi recunoșteam puterea lui astfel:

Cuvântul mi-e și scut, și lance
Și-mi e supremul adăpost ;
Chiar de-mi sunt relele dușmance
Prin el dau vieții mele rost!

Numai privindu-mi mereu în urmă traseul vieii, am putut să întrevăd tentațiile viitorului și să am abnegația de a-mi duce singur samarul existenței, descoperind urcușul adevărat către sublimul existenței de fiecare zi. În acest fel, descopeream ce fapte am de îndeplinit, gânduri de păstrat și ce orizonturi de cucerit. Pe toate acestea le simțeam ca îndemnuri și puternice chemări ale vieții. Ne erau limanuri fabuloase ori sclipiri de geniu, dar nici nu puteam să mă mulțumesc cu puțin, cu resturile comodității și să nu am o poziție socială respectată pentru responsabilitățile asumate! Mă simțeam dator să nu las clipele vieții anonime și însingurate. Poate că tocmai de aceea am ales virtutea de a scrie, mai cu seamă, aforisme prin care speram să fac a vibra cu intensitate spiritul semenilor mei iubitori de adevăr, de dreptate și înălțare.

Multe dintre cugetări fiind, parcă, un răsunet al marilor trăiri și simțiri umane, ceea ce a dat vieții mele sentimentul datoriei împlinite, considerându-mă util, necesar și înzestrat cu puterea de a trudi fericit. Poate că de aceea sensibilul poet brăilean Nicolae Arieșescu mi-a înțeles gândurile, atitudinile și îndemnurile atunci când scria aceste cuvinte, redată și pe coperta a patra a cărții mele *Cristale de cuget* – 10.000 de cugetări și aforisme:

De la rătăcire la cunoaștere, toate gândurile noastre rămân pururi vii, e cea care ne arată calea și dreptatea, îndemnul și voința, ne adună întru prietenie și ne desparte uneori în numele urii, egoismului și lașității.

Alături cineva ne privește parcă pe furiș, circumspect și pătrunzător, sarcastic și blând, copleșit de bucuriile și tristețile lumii...

E poate gânditorul, scormonitorul de perle, împlânzitorul de cuvinte Gheorghică Țarălungă ce ne șoptește: Puternic este doar omul; slabe sunt iluziile sale!

Ceea ce am prezentat de la prima pagină și până aici sunt ca niște mărturisiri de credință. Am dorit ca sinceritatea și adevărurile să însoțească, precum străjeri, informațiile și confesiunile mele, spre a nu impieta cu nimic imaginile vieții pe care le-am proiectat cu neîncetată pasiune și dăruire pentru sufletele generoase și neprihănite.

Dacă meditez asupra a ceea ce am făcut în agitata existență, nu am de ce să fiu nemulțumit. Chiar dacă nu am reușit să trezesc conștiințe, am satisfacția că m-am străduit fără să mă menajez în niciun fel și că am fost conștient că atât de mult sunt dator treceri de vreme și de vremuri.

Asupra acestui fapt cugetam atunci când scriam în cartea *Poeme răzvrătite*, publicată la Brăila, de către Editura Danubius, în anul 2008, poezia *De viața mea...*:

De viața mea oare de ce m-aș plânge?

Mă poartă gândul în ascunse oaze,

Iar muzele m-alintă în extaze

Și chiar iubirea, Doamne, îmi ajunge!

Întotdeauna sunt stăpân pe mine

Și-mi aflu rost în simpla rugăcine

Că-ndurerata-mi vină Ți-o pot spune

Încât simt iar puteri doară prin Tine.

Ceva-n ființa mea totuși se-ntâmplă;

N-am bucuria faptelor alese,

Trec pa lângă mine visuri neculese,

Iar întristarea mi se urcă-n tâmplă.
E propria-mi gândire ce mă minte
Ori doar orgoliul tainic mă încearcă
Și lacrima trufiei vrea să-mi stoarcă ?...
De patimi, Sfinte, lasă-mă cuminte!

Prin cuvânt m-am simțit liber să reacționez față de nedreptățile vremurilor în care am trăit și suferit, dar și față de un destin care m-a făcut să coexist cu toate potrivnicele sălbăticiii politice ale vieții. Iată ce scriam despre aceste dureroase abuzuri în unele strofe ale poemului *De pe orbita mea m-am rupt*...publicat tot în cartea mai sus pomenită, *Poeme răzvrătite*:

...Ca fiu al unui alt ținut, nicicum nădejdea n-o mai pârgui,
Mă iau de piept cu-n Început, căci viața nu pot să o târgui!
Și vă provoc: Pe tine Veac, ce ai trăit în îngâmfare,
Cât și Destinul – nu îl uit: să milogască de iertare!
Vă osândesc definitiv să vă ucidă Ne-mplinirea
A toate ce mi le-am dorit, că-s împăcat cu Nemurirea!
Nu mă mai sperii de nimic și-am să pornesc o luptă mare
Cu sila, ura, pacostea și cu ursita depărtare;
Nimic nu iert, nimic nu-ndur din câte rele sunt pe lume;
Pieri-le-voi năravul tot, să nu le mai aud de nume!
Am să le plimb cu-n lanț de gât, prin toată țara amărâtă
Și-apoi le-ngrop într-un cosciug bătut cu rimă dogorâtă...
Și-n vremurile ce-or veni, le-oi pune vers solid de pază
Să stea de veghe permanent, căci răul iarăși înviază!

Așa au fost vremurile! Acum mai am o dorință neistovită, aceea ca fermecătoarea scânteiere a vieții să nu-și înceteze pâlپârile divine care m-au străluminat, decât atunci când, având incuvișare divină, ființa mea nu va mai avea puterea să o privească, să-i admire tănuitele puteri, iubind-o cu învăpăiată pasiune.

O, dar până când va fi să fie, mă învălui în reverii și mă afund în comoara bucuriilor, desfătându-mă cu patimă că

posed îndumnezeirea de a cugeta! Și iarăși, și iarăși creionul își lasă urma peste puritatea hârtiei, gândurile curg, trudes mulțumit, surâsul se ivește, sufletul se destăinuie, viața este o neconținută fericire! Tot în acest fel îmi amintesc cum gândea și Monica Miu când scria în *Universul agrimagazin*, nr.1, 1990, Brăila, despre activitatea și persoana mea că: *Adună, scurmă, alege, discerne, strecoară, vântură, adaugă o parte din inima sa, amestecă, frământă, dospește, modelează, azvârle tot ce-i rău și gata: urmează să o ia de la capăt, cu altceva, mereu-mereu, până la istovire, până își termină comoara vieții.*

Am scris despre viață, dar cine oare sunt eu? De unde vin, unde mă duc, ce rosturi port, ce idealuri mă înalță și ce idei trimit în viitor?

Ar fi cazul, precum deduc, să mă apuc de treabă, e o stringentă cerință a vieții! Ce grandioasă și coplesitoare simfonie este glasul care mă cheamă! Și dacă n-am să pot, căci despre mine ce ar mai fi de scris?

Chemarea mă aprinde, trebuie să caut în trecut, în mine însumi și chiar în viitor. Mereu trebuie să caut, să aflu, să știu și să spun atât timp cât răsufletul vieții îmi dăinuiește în cuget și în iubire, până când se *termină comoara vieții!*

ADDENDA

Dacă am putut înfrunta perspectivele perfide ale unei afecțiuni maligne, ajutat de Divinitate, de doctori și de străduința propriei mele conștiințe, cu atât mai mult am nădejdea că este posibil a desluși dificila enigmă care întreabă cu insistență: **Eu cine sunt?**

Neliniștea aceasta, fiind destul de veche, m-a determinat ca pe parcursul multor ani să meditez și să

imaginez răspunsuri, sperând că voi lumina întunecatele tenebre ale propriei existenței ori că voi reuși a cuceri virtuți de valoare și idealuri înalte. Am încrustat asemenea reflecții în multe poezii, cât și în cugetări și aforisme, dar las, poate, pe altădată exprimările orânduite în versuri și mă voi referi doar la răspunsurile pe care le-am expus în proza reflexivă și încep a lucra, recompunând o viitoare micuță carte – selecție pe care o intitulez *Confesiuni în cristale de cuget*, redând în această completare numai începutul, cât și sfârșitul acesteia:

Drumul spre mine însumi

Motto:

Per aspera ad astra - Seneca

Are oare vreo importanță să mă întreb cine sunt, ce reprezint în această fulgerătoare viață ce mi-a fost dată? Nu vreau să știu dacă mă individualizez cu ceva, cu fapte, cu idei, cu simțăminte și virtuți față de ceilalți opt miliarde de oameni ai Terrei.

Scopul care mă anină nu este acela de a-mi evalua acțiunile și comportamentul ori acela de a măsura și stabili granițe de valoare. Ar însemna să las a emigra în libertate un viciu, o emfază, un egoism pe care le am înlănțuite în ființa mea ca nedemne de slobozenie.

Nu caut să-mi identific printre aspirațiile oamenilor un loc al meu, o tribună de unde să-mi preamăresc dorințele ori să-mi expun un blazon. Pentru că mă simt o ființă înzestrată cu o conștiință, m-am întrebat mereu ce sens are trecerea mea prin această lume, ce rosturi am de înfăptuit, la tronul cărei meniri trebuie să dau socoteală.

Întotdeauna întrebările m-au neliniștit, răspunsurile m-au îndârjit! Aceasta mi-a fost esența vieții. În clipele de liniște ori în momentele de restriște sau de grele încercări gândurile m-au îndemnat să meditez, să judec, să decid! Rațiunea aflată sub hainele conștiinței nu mi-au lăsat indiferența ori nepăsarea să domine peste întâmplări, fapte, atitudini. Față de orice fel de manifestare a realității am avut de stabilit reacția mea cea mai

nimerită; la puzderia de cazuri concrete am potrivit răspunsuri adevărate, fără să mă ascund sub nisipul nepăsării. Așa se face că printre cele 12.221 de cugetări și aforisme înscrise în cărțile *Cristale de cuget*, vol.I, Brăila, Editura Danubius, 2006, și vol. II, manuscris, cât și în *Între haos și înțelepciune*, Brăila, Editura Edmunt, 2006, ce vor fi însemnate cu *, se află peste trei sute de reflecții prin care îmi exprim propriile mele trăiri, fără să fac generalizări, așa cum este cazul la toate celelalte cugetări. Spun direct ce cred și ce simt! Mă arăt cum sunt!

Toată activitatea mea creativă vrea să răspundă, de fapt, la tulburătoarea întrebare: Eu cine sunt? Cum Dumnezeu a spus despre Sine: *Sunt ceea ce sunt!*, tot așa și noi, oamenii, din Sine căpătând Suflare, suntem ceea ce înfăptuim! În acest sens mi-am expus limpede, cu sinceritate și cu pioșenie față de adevăr propriile simțăminte despre faptele și ideile care mi-au creat bucurii și entuziasm ori adânci neliniști și cutremurătoare întrebări.

Cu toate acestea, nu mă consider că, de cele mai multe ori, nu fac și eu parte dintre aceia la care referirile au un caracter general, evitând să-mi asum explicit trăirile și reacțiile care nu sunt absente celor mai mulți dintre oameni.

Reflecțiile pe care le-am selectat și care se referă la persoana mea au o evidentă ținută de sinceritate, chiar și atunci când ceea ce exprimă nu mă avantajează. Știu că multă lume vede în sinceritate o proprie învinuire și uneori o pedeapsă pe care ți-o atribui, dar aleg această cale, fiindu-mi credință de suflet.

Dacă nu aș proceda în acest mod, nu aș reuși niciodată să întrevăd felul în care mă comport, în care mă exprim, în care gândesc, cum sunt în intimitatea mea. Câtă forță și câtă strălucire de rațiune au cuvintele lui Socrate: *Cunoaște-te pe tin însuți!* Este un îndemn, un sfat, un ordin! Dacă n-o faci te vor cuprinde neîndurătoarea neștiință, umila ignoranță, trista uitare. Te condamni singur la îmbrățișarea primelor simptome asemănătoare suferinței Alzheimer.

Ca să mă cunosc m-am întrebat, am fost neliniștit, am trudit să știu de unde vin, încotro mă duc, ce menire îmi este dată. Răspunsurile se află, în bună parte, în modul în care am conceput aforismele pe care le prezint în această selecție.

Varietatea temelor și modul în care am îndrăznit să mă prezint nu îmi îngăduie să trag concluzii lesne de arătat. Oricum aș vrea să o fac, gândul mă poartă la fiecare cugetare, sugerându-mi că în această dificilă introducere ar trebui să nominalizez mai toată alegerea pe care am făcut-o.

Să-mi îndemn curajul să spicuiască unele exemple nu-mi este la îndemână, căci aș risca să le nedreptățesc pe celelalte, condamnându-le eu însumi la inexistență în această cârtică pe care o închin celor însetați de cunoaștere, de adevăr și de poezie.

Cuprind cugetările și aforismele mele și un dram de sensibilitate poetică? Poate că da! Am scris cândva, cine mai știe unde și când, că și *Proza este o grea și nesfârșită poezie*. Acum, după ce am cochetat în câteva volume cu, am această credință, atrăgătoare și captivante versuri, înțeleg cu atât mai bine această afirmație, mai ales că proza aforismelor mele este dificilă, considerată de către unii *sapientială*.

Scriind aforisme, mi-am descoperit vocația sublimă a vieții mele. Prin ele trăiesc clipe de legendă! În cristale de cuget, vol.II, nepublicat, în postfața cărții chiar scriam: *Cugetările mi-au fos profunde rugăciuni; cele mai frumoase minuni ale vieții, adevărate revelații oferite unui muritor de către Divinitate: au fost un adevărat rai într-o lume de iad!*

O întrebare îmi este, parcă, pusă încă de la început: Ce fapte ori idei deosebite am putut spune despre mine în aceste aforisme încât ar putea interesa pe careva? Desigur că nu dezarmez la incetitudine, la alte opinii și nici chiar la acuzații puțin dispuse a crede în confesiunile mele, că ar fi sincere și iubitoare de adevăr. La asemenea replici nu aș putea răspunde decât cu invitația de a mă cunoaște, de a pătrunde în sufletul cărților mele și să observe cum creația mi-a fost o pasiune

ardentă ce m-a călăuzit pe drumuri de neliniști, unde am întâlnit străjeri de viață iubitori de dreptate și de adevăr.

Am căutat mereu să-mi purific existența, căci numai dezgolit de patimi mă simt împăcat cu îngerul meu. Fiecare gând căruia îi dau viață desprinde din ființa mea fragmente de existență. În acest fel, îmi eliberez sufletul de incetitudini, mă înalț spre idealuri. În tot ceea ce fac țin seama de faptul că atunci când mă judec trebuie să mă condamn, că doar om supus greșelilor sunt, iar atunci când mă iert am și îndemnul să mă detest.

Am învățat de la viață că pentru a avea succes trebuie să trudes, să iubesc și să contemplu faptele de seamă ale semenilor mei, iar mai presus de toate, am bucuria de a alunga răul, fiind un mugur de demnitate – un chimpe înfipt durerilor umane.

Desigur că am clipe când mă lupt cu *E-ul* meu să-l stăpânesc, că uneori sunt amăgit de glorie și de iluzii, că sunt gata să mă contopesc în vâlvătaie de patimi, căci imperfecțiunea speciei umane nu mă ocolește întotdeauna. Da, adeseori mă lupt cu toate acestea și-mi pare că nu sunt răpus.

Tocmai de aceea, prin tot ceea ce am scris îmi conturez destinul cu grave îndoieli, cu furtuni de neliniști și cu decenii de dureri. Poate că astfel se explică de ce de multe ori am scris cu trufia și cu emfaza de a incita viitorul, cu speranța că gândurile mele se vor perinda prin veacurile trecătoare. Vedeți, tupeul nu mi-a fost prieten și tocmai de aceea se furișează uneori prin fapte și idei.

Aș putea spune că sunt un om care a scris pentru a cuceri, pentru **a mă cuceri!** În această lume unii oameni caută pe sub pământ bulgării de aur, iar eu culeg de prin restriști vorbe înțelepte, gânduri cuvioase, lacrimi de cuvinte...

Nădăjduiesc că dacă viața mea a lăsat umbre în urma ei, acestea vor putea fi luminate de ideile cărților pe care le-a putut licuri cugetul meu. Ar fi o dăruire divină!

Întrevă, astfel, că existența mea a avut un sens, că nu mi-am irosit supremul dar primit din profunde taine – conștiința!

Am scris, mai demult, un caten care, parcă, prevedea că voi avea nevoie de el, spre a vă putea invita să primiți darurile acestei cărți:

Luați, vă ofer un zâmbet

Năpădit de lumină;

Spre vis și viață-i dau umblet

Și-mpăcare divină!

Rogu-vă, pe toți iubitorii de oameni și de seninătate, pătrundeți în carte să mă cunoașteți, să aflați prin câte târâmuri ale spitalului am trecut, cum m-au înspăimântat ori cum m-au făcut fericit, dar să nu uitați, ca la sfârșit, să mă judecați!

La capăt de drum aflat-am cine sunt?

Străbătând, până acum, lumea mirifică a cugetărilor, s-au întâlnit vibrante gânduri, meditative cuvinte și aprinse dorințe care caută răspunsurile la neliniștitoarele întrebări: De-s aici, de unde vin? De mă duc, încotro merg? Dacă-s azi, voi fi și mâine? Drumul meu ce rost avu?

Și oricât de insistente și directe au fost ori mai timid au știut să deslușească înțelesuri, toate străduințele abia de pot spune că doar au întrevăzut unele explicații, bătând pe mai departe după adevăr și mulțumindu-se cu incertitudini.

Să vrei a te cunoaște este un fapt meritoriu, dar numai a și reuși să o faci este o aleasă virtute. Pentru izbândă este nevoie nu doar de sinceritate și multă dăruire, ci și de adâncă înțelepciune. Trebuie să nu te ascunzi față de nimeni, mai ales față de tine însuși, să-ți judeci propriile fapte și să fii capabil de a renunța la amăgiri sclipiritoare. Rațiunea trebuie să aibă discernământul de a te condamna pentru slăbiciuni, iar atunci când te ierți, să te detești.

Smulgând înțelesuri din lectura aforismelor prezentate, se pot deduce multiple fațete ale spiritului care mi-a urmat sensul de mers al vieții și care a împlinit voința unei demne conștiințe. Pot afirma că ispita existenței mele este cuvântul – poezia lui! Cuvintele au fost din totdeauna mândria mea, ele mi-au dat încredere, forță și speranțe, astfel că au dobândit asupra-mi depline puteri, încât am față de acestea un statut de supunere, înnobilat însă de admirație.

Relațiile cu armoniile slovelor m-au făcut să am tupilată în suflet o dorință nemărginită de viață, ea revărsându-mi în lume bucuria ca pe un entuziast îndemn, ca pe o tulburătoare simfonie. Desigur că am învățat să trudes, să iubesc și să contemp; sunt un mugur de încredere și un ghimpe al durerii. Viața mi s-a desvăluit cuceritoare, pentru că am fost ajutat de gândurile mele neobosite, îndrăgostite de frumusețea suflatească.

Fiecare gând pe care l-am consemnat a desprins din mine fragmente de existență, eliberându-mi sufletul de neliniști, înălțându-mă spre idealuri și debarasându-mă de urât. A gândi mi-a fost datoria față de lume, încât în absența acestei efervescențe a spiritului nu mai simt că transmit bucurii și nu mai pot fi eu însumi niciodată. Modul în care am gândit, mi-a dorit a fi o chintesență a aspirațiilor de libertate și a unei permanente adversități față de nedreptate. Prin tot ceea ce scriam îmi da sentimentul că îmi conturez destinul cu grave îndoieli, cu valuri de neliniști și, parcă, neîndoielnic, cu veacuri de dureri.

Mi-am dorit să am puteri de spirit nemărginite, spre a oferi oamenilor o lume mai bună, despărțită de nedreptate și de întristare. În acest sens cred că îmi împlinesc existența atunci când mă confesez oamenilor, când extirp suferințe și când descopăr, dincolo de efemerul meu, marile înțelesuri ale Necunoscutului divin. Privind din acest punct de vedere, pot spune că aceasta îmi este conștiința: scriu!

Trebuie să mărturisesc că, adeseori, am scris cu trufia și cu emfaza de a învinge viitorul, cu speranța că voi asculta în somnul meu de veci cum gândurile mi se vor perinda prin veacurile tecătoare. Așa cum am spus încă de la început, am convingerea că am scris pentru a cuceri, pentru **a mă cuceri**. Frenezia mea de viață fiindu-mi scrisul, prin el am descoperit puritatea trăirii, nădăjduind în supraviețuirea spiritului împresurat în virtuțile existenței. Atunci când nu scriu, îmi pare că cunt grozav de singur!

Am nădăjduit ca mica piramidă a vieții mele să fie cărțile pe care le-a înălțat truda, dăruirea, uneori durerea. Cărțile în care am scris despre viață și lume vorbesc, în bună parte, chiar despre propria mea existență, ele dovedind o nemărginită dragoste față de semenii mei, căci în ele am pus rugăciunile sufletului, pentru ei m-am închinat.

Tocma de aceea, am simțit nevoia să sparg cochilia *Eu*-lui meu spre a putea să mă eliberez de orgoliu, de false amăgiri și de false succese, luptându-mă cu el să-l stăpânesc spre a nu mă contopi în vâlvătai de patimi. Sunt convins că am putut împlini ceva demn, mai ales de a scrie, numai evadând din sinea *Eu*-lui meu; am întâlnit lumea adevărată, bunătatea, credința.

Fugind de înșelarea *Eu*-lui meu, mi-am deschis tainele sufletului pentru iubirea față de uimitoarea minune care îmi trimite gândul în Univers – **Viața!** Acestui miracol i-am închinat cele mai învăpăiate arderi ale cugetului, încât din cele 12.221 de cugetări și aforisme concepute, mai mult de o mie dintre ele se referă direct la viață sau fac referire la aceasta, iar în alte scrieri am adăugat unele reflecții ca semn al unei intime adorații.

Îmi place să provoc viața, s-o cercetez, s-o domin, să o contemplu, dar și să-i iubesc încercările prin care trece, chiar și amăgirile ei. În arhitectura spiritului meu chipul vieții a avut întotdeauna un loc pe frontispiciu, inspirându-mi faptele, ideile

și izbânzile, ferindu-mă de amăgiri, purtându-mă spre izvoare de adevăr și de înălțare, oferindu-mi demnitate.

Atunci când umbre dureroase au urâțit aura de măreție a vieții, m-am întristat, am disperat, dar tot ea m-a învățat să îndur, să nădăjduiesc și să găsesc remedii pentru a izbândi către lumină. Viața nu m-a trădat niciodată, m-a iubit, m-a alintat cu idealuri și cu bucurii, iar atunci când am fost lovit de suferințe , a fost de aceeași parte cu ființa mea, fiind amândorura o aceeași zămislire de duh și de iubire.

Din aforismele prezentate se poate deduce ceea ce am simțit și gândit, cum am fost, cine sunt ce menire m-a îndemnat s-o urmez. Pentru că am slujit-o cu credință, viața mi-a oferit ceea ce mi-am dorit. De-am fost bun sau mai puțin valoros, activ în societate ori indiferent față de răutățile lumii, responsabilitatea în înfăptuiri și iubirea de adevăruri, și de virtuți m-au încurajat să-mi conturez existența cu demnitate.

Toate acestea m-au făcut să nu tânjesc după laude și glorii, să nu fiu ademenit de tronurile puterii și nici de lăcomia de avere. Am preferat să-mi știu cugetul bogat în oferte și în idei, iar sufletul iubitor de virtuți și de oameni. Mărturisesc, precum într-o taină a rugăciunii, că în această existență sufletul mi l-am vrut însetat de iubire, iar cugetul neliniștit a ținut nemurirea. O viață fugară nu îi este indeajuns!

Aceasta este drama pe care o resimt! Pot spune că sunt un veșnic nemulțumit, căci marea împlinire a vieții nu s-a petrecut și nu se va săvârși niciodată! Da, mi s-a dat ceea ce am dorit, dar și numai cât am meritat! Dorințele mi-au surâs, visurile au scâncit!

Astfel, pot afirma că mă cunosc, că sunt un om obișnuit al acestei lumi, înpresurat de înfăptuiri, de bucurii, de idealuri și de visuri care au dat sens și măreție vieții, o dragoste înălțătoare și infinit de frumoasă! De ea nu pot să mă despart nicodată!

După fericirea unei vieți îndelungi, înțelepciunea descoperă că, de fapt, este înspăimântător de scurtă! E ca o

prăbușire în genuni! Idealuri semețe și virtuți seducătoare, idei fecunde și frumuseți neînchipuite, cât și iubiri profunde se vor stinge încet, spre a se prăbuși în haosul neștirii. Cum să nu înțeleg, cum să nu regret Timpul care și-a început implozia, despărțindu-mă de miracolul existenței! Sunt și eu supus, precum semenii mei, unei cumplite barbarii a naturii! Am trăit sublim spre a pieri îndurerat!

Slujind-o cu abnegație, viața mi s-a desvăluit ca fiind o zestre a Divinității, fericindu-mă că am existat!

I I - S E D U C Ț I A

N E M U R I R I I

EXISTĂ NEMURIRE ?

Motto:

***Visul firavei vremelnicii este cucerirea nemuririi.**

***Obsesiile vieții: creația, gloria și nemurirea.**

***Nemurirea pe care ne-o dorim nu o putem înscrie pe o dună de nisip, în vacațele vieții, ci trebuie să o dăluim, prin îndelungă trudă, în constelația vremurilor, cu diamantul faptelor noastre!**

Fiind un om obișnuit, a gândi și a scrie despre dorința nemuririi ar putea să pară unor erudiți o fabuloasă, dar în același timp și o riscantă aventură. Nu mă voi referi decât ca o adiere a gândului la modul în care ademenirea nemuririi împresoară cugetele oamenilor, ci voi stărui asupa a ceea ce eu însumi percep și nădăjduiesc de la această divină șansă a efemerei existențe.

Ideea nemuririi nu o întrevăd ca pe un dictat care mă stăpânește, ci îmi pare ca un îndemn al speranțelor, ca un răspuns al unei discrete rugăciuni a sufletului. Acest aspect, prezentat oarecum într-o atmosferă diafană, țintește totuși a deține o însușire capabilă să înfrunte timpul, să dăinuiască în amintirea oamenilor și să dobândească glorie, celebritate, precum și nepieirea în neant.

Chiar dacă nu implor modestia să mă susțină, pot spune că taina conștiinței mele îmi mărturisește că posed, nu neapărat un dram de talent, ci de perseverente străduințe și virtuți care m-ar îndreptății să port măcar iluzia că spiritul meu poate accede la nemurire. Adică să exist, într-un anumit fel, după ce nu voi mai fi. Faptele, ideile pe care le-am întrupat să supraviețuiască, să mă transpună, materializându-mi-se cugetul în ele, cum însele au devenit spirit.

Nemurirea pe care o imaginez nu îmi va folosi mie însumi, ci numai acelor care își iubesc viața, pentru că lor le-am închinat efortul, dragostea, neputința, lor m-am dăruit, ei m-au fericit. Știu că doar geniile au căile libere spre tărâmurile veșniciei și că inaccesul meu nu ar sărăci Eternitatea, dar a nu dori această supremă înălțare ar însemna să-mi nesocotesc propria mea viață; visurile, truda, suferința – menirea ivirii în acest Univers. Tocmai de aceea, pot spune că modul în care am acordat existenței toată puterea cugetului, precum și bucuriile ori suferințele sufletului sunt însăși nemurirea mea.

Acesta este un crez al conștiinței suverane, nu o infatuare ori o pretenție a caracterului. Pentru a nu părea cuiva că aceste gânduri sunt o reflecție de moment ori o inspirație captată din visuri, fac mărturisirea că de-a lungul întregii mele vieți am consemnat multe scăpărări de cuget care se nășteau din rugăciunea de a nu se pierde nimic din ceea ce eu consideram că are valoare și că merită o permanență de spirit.

De aceea, voi căuta prin toate ungherele scrierilor mele, spre a expune semenilor mei iubitori de sinceritate și de dăruiri ale meditațiilor, versurile și cugetările care se eferă la nemurire, la emoția de a nădăjdui că o voi cuceri cândva. Îndrăzneam chiar să menționez, cu mulți ani în urmă, că: Nemurirea cugetului este o tainică *Legendă* în care cred necondiționat, fiind mândru de această speranță devenită unică rațiune de a exista!

Credința aceasta știu că nu-mi este proprie numai mie, ci dorința nemuriri este pitită în sufletul tuturor, deși fiecare o caută cu disperare cât mai departe de sine, adorând rătăcirea în necunoscut, ca pe o aleasă pasiune.

Pe lângă unele catrene și sonete am expus, ca pe adevărate eseuri, anumite considerente, cu entuziasmul ori chiar cu naivitatea lor, asupra ideii de nemurire redată în cartea mea, *Între haos și înțelepciune*, publicată la Brăila, de către Editura Edmunt, în anul 2008, având următorul conținut:

„ Ideea de a scrie despre *iluzia nemuririi* în truda creației, mărturisesc că nu o pot separacomplet de propria mea așteptare. Nemurirea, ca dar sau rezultată a unui act de creație, nu este o stare de invidiat, chiar dacă cel care o invocă ori care se simte întreptătit să o merite nu are curajul modestiei de a recunoaște, direct și explicit, darul pe care îl așteaptă sau care îi este hărăzit. Bietul suflet omenesc, emfaza sau chiar orgoliul îi îndeamnă pe mulți să aibă năzuința de a fi nemuritori, indiferent dacă fapta vieții lor îi propulsează ori nu spre un asemenea destin.

Cei mai mulți dintre creatori, făuritori de nemurire, nu lasă niciodată să se înțeleagă această aspirație sau o fac cu o discretă convingere. Totuși în veșnicie oricine este așteptat și primit, întrucât pe acest tărâm puritatea invidiei din lumea noastră nu este cunoscută. Minunnea de a crea este garanția absolută a nemuririi. Numai această certitudine înlătură teama față de insuccesele vieții. Noțiunea de veșnicie o raportăm nu numai la speranța existenței noastre într-o posibilă stare de cuget, ci chiar la inexistență, când șocul aceste eventualități este teribil. O stranie asociere o face Vlahuță, uimitor de potrivit, paradoxal ca un oximoron, în aforismul: *Nu de moarte mă cutremur, ci de veșnicia ei*. Câtă profunzime de cuget!

Față de aceste diamantine cuvinte, Gabriel Liiceanu, în *Ușa interzisă*, afirmă că într-o convorbire telefonică avută cu Virgil Ierunca acesta i-a spus: *Regret că nu mai am timp să scriu o mie de pagini despre versul lui Vlahuță*. Într-adevăr, cu cât meditezi mai mult asupra acestor gânduri, cu atât îi găsești noi și tulburătoare valențe și, în final, te răzvrătești, neștiind împotriva cui. Veșnicie vrem numai pentru cugetul omenesc! Nemurirea pe care ne-o dorim nu este o entitate improbabilă, sterilă și abstractă. Percepem veșnicia ca pe o stare nu străină de noi, ci situată în

închipuirea și în acțiunile noastre. În ea ne găsim, oricât ar părea de vag, un lăcaș propriu unde dăm concretețe unor imagini , instituind o atmosferă de intimitate specifică nouă, chiar dacă nu ne putem nici ascunde, nici orienta în această nesfârșire, până la urmă, parcă, fără sens și absurdă. În *Istoria Omenirii* a lui Henric Wilem von Loon dăm de o descriere surprinzătoare care vine să umanizeze conceptul, veșniciei, făcând-o mai înțeleasă și în armonie directă cu posibilitățile de percepție: *Sus de tot, la miazănoapte, în țara numită Svinthjord se află o stâncă. E înaltă de o sută de kilometri și lată de o sută de kilometri. O dată la o mie de ani sosește în zbor o păsărică și-și freacă ciocul de această stâncă. Când stâncă va fi complet tocită, înseamnă că a trecut o singură zi din veșnicie.*

Și dacă veșnicia ar fi doar *a trecut o singură zi* este cu mult prea mult, neînțeles de tâțziu, imposibil de pătruns cu amărăciunea cugetului nostru. Poate că vrem ca această stâncă să fie doar o insignifiantă pietricică...Ce-om fi vrând noi, oamenii? De-ar trebui să răspund, atunci mărturisesc că am deslușit în nemurire nu numai o chemare consecutivă unei pasiuni devastatoare, ci și mai pământene vanități, chiar dacă acestea nu sunt străine de suferință: *Am disecat în nemurire/ Avide gloriei-nimbul înălțării/ Și-am dat de oarba-nrurire/ Din pribegia jertfei și-a uitării.*

Mi-am dorit, mai presus de orice, harul divin, acela de a avea binecuvântarea asupra cuvintelor și discreția libertății de a pătrunde în adâncul nemărginirii umane, spre a elibera tainele înțelesurilor care guvernează existența omenească. Mi-am dorit spre a mă dăruir, nu spre a mă bucura, ci pentru a mă jertfi țelului suprem. *A scrie* îmi este fericirea și suferința. *A scrie* este eliberarea din viață, pătrunderea în *nemurire*, afrontul adus nedreptei vremelnicii. Pe măsură ce reușesc să mă exprim, nu mă imunizez, nu devin rezistent la amăgire, ci mă contaminez tot mai intens, încât simt nevoia să incizez orice ascunziș, spre a descătușa toate sentimentele într-o explozie de cuvinte liniștitoare și eliberatoare. Este adevărat că, uneori, cuvintele se sfârșesc

repede, pustiindu-mi percepțiile și golindu-mă de mine însumi, părându-mi-se că sunt un altul. Un vid *atârnă* greu în echilibrul meu interior. De aici, poate, și subreziența multor scrieri ale mele, neavânt tăria de a desprinde din ființa mea drama trăirilor personale.

Nevrând a atribui altora sentimente eventual necunoscute lor sau chiar nepotrivite ori prea apăsătoare, am preferat să mă expun pe mine însumi, cu defectele și rănilor mele neprotejate. În felul meu, sunt un intimist care speră să convingă prin durerea și trăirea sa interioară și nu prin scenarii imaginare. Însăși abordarea unei asemenea teme denotă o zbatere ascunsă, chiar dacă conștientizez improbabilitatea. Ființa mea colcăie însă de iluzii. Nu există niciun țesut, organ, sistem sau poate că nicio celulă care să nu-și sprijine ființarea pe un complicat și ingenios sistem de amăgiri, apt să confere o realitate dorită, o speranță convingătoare sau o împăcare cu sinele propriu.

Această atitudine încrezătoare implantată într-un sistem social infertil, viciat și înșelător nu mi-a fost însă poprice, impunându-mi să nu știu exact nici cine sunt și nici ce vreau cu adevărat. Am fost obligat să mă limitez la ce este și cum este în jurul meu. Anturajul în care existam nu permitea nicio deosebire față de el însuși. Orice abatere de la standardul colectiv era catalogată ca dăunătoare: *Ai auzit? Țasta scrie, fii atent că nu știi ce are în cap!* Da, să n-ai păreri, să te mulțumești cu nimic, să suporti abuzul și nedreptatea. Să nu gândești, să n-ai pasiuni, să te afunzi în ideologia devastatoare de conștiințe! Căutam o evadare, un drum al meu. Calea mi-a fost arătată de poezie. În puterea cuvintelor am deslușit libertatea vieții, cât și nemurirea cugetului: *Îmi scriam versurile- stol, spre-a rupe nimb din nemurire/ Și din cuvânt construiam scut și năzuiam în nemurire! A rupe nimb din nemurire!* De aceea am dorit să scriu încă din anii adolescenței. Intuiam de pe atunci că-mi va fi teamă de silnicio, de singurătate, de viață fără sens și de infima ei strălucire. Destinul finit al cenușii mă înspăimântă! Pe cât de vie și inspiratoare de minuni este arderea, pe atât scrumul-cenușa este moarte. Din duh desăvârșit,

minereu inert! Și iată că după mai bine de un deceniu de la publicarea primelor gânduri, în care am strigat că exist, sunt astăzi în situația de a nu putea percepe decât un vag interes față de ideile pe care le-am expus. Arderea e pe sfârșite, știu ce urmează...Nepăsarea lumii, chiar a celor apropiați, uitarea idealurilor și a faptelor mele de creație îmi sunt însă teme majore de meditație: *Uitarea mă zidește, iar glasul mi se stinge,/Niciun oftat de înger tristețea nu-mi atinge...*

Cu toate acestea, găsesc putere să intuiesc că va veni o vreme, chiar îndepărtată de mine, când situația se va schimba: *Din adâncimi de vremuri voi suspina lumină/ Zdrobind cu versuri lespezi de lungă nepăsare.* Ce iluzie frumoasă este credința că peste ani versurile mele vor zdrobi indiferențe sau neînțelegerea semenilor mei! Am emfaza de a mă considera îndreptățit să aspir, cel puțin *post-mortem*, la *veșnicie*. De cele mai multe ori insuccesele literare îmi agită durerea, simțind că am înscris în codul genetic sau în hazardul destinului hotărârrea unei voințe supreme care orânduiește ce mi se cuvine din rosturile și înțelesurile acestei lumi: *Infinit, Eternitate, Nemurire, Înălțare.../ Nu sunt la-ndemâna noastră: cine, cum, pe cine-alege/ Aste daruri să-i ofere, nu ni-i dat să-avem aflare.* În asemenea momente neputința este suverană, copleșinu-mă în lașitate, considerând vinovată Pronia Divină. Sigur că e mai comod, decât să-mi judec propria-mi existență: *În mărginita viață arar ne-aflăm menirea;/ Nu știm urca Golgota, murim în povârnișuri,/ La cea mai mică grijă învinuim Zidirea.*

Desăvârșirea ființei umane, fiind o chintesență a trecerii prin această lume, avem datoria de a ne înălța deasupra intereselor care ne subordonează lăcomiilor materiale. Negăsindu-mă în virtutea acestor aspirații, voi părăsi cu regret această avidă existență: *Mă voi întoarce în Neunde, de-acol- de unde-am apărut,/ Ai nimănui și-al niciodată dispar din patime lumești. Și, netrecând din humă-n spirit, voi fi un haos absolut.* Nemurirea dorită este deci veșnicia cugetului.

Numai gândurile sunt cele care pot depăși nemărginirile, oricare ar fi ele. Desigur că n-am întrevăzut ideea nemuririi ca pe un plocon făcut unor simple dorințe, în care suntem atât de lacomi, ci numai ca pe un corolar al trudei și al dăruirii de sine față de semenii mei, chiar dacă am fost conștient că mijloacele de exprimare și persuasivitatea de care sunt capabil nu sunt cele mai potrivite, simțind că tocmai acest fapt mi-ar putea fi fatal: *Încrezător în visurile mele, plin de emfază,/ Nădăduiesc ca lumii să-i dăruiesc o altă oază; / Bat insistent în poarta veacului trist să se deschidă!/ E surdă nemurirea: scâncetul nu îl agreează!*

Cuvintele mele nu au găsit întotdeauna o liră prea bine acordată! Tocmai de aceea, gândeam parcă *alternative* care să mă salveze de la uitare; de la cenușa cugetului; *M-aș transforma în rocă, de n-ar fi-n timp nisip,/ M-aș condensa-nrt-o stea, de n-ar fi căzătoare.../ Rămân mai bine cuget fără de niciun chip,/ Definitiv plecat din lumea trecătoare.* Și roca, și constelațiile parcă dispar, doar cugetul este menit veșniciei, tocmai el, *cel mai puțin* produs al materiei aride. Din simbioza mea cu această lume aș putea pleca mulțumit și credincios țelului meu: *Nimic nu voi lua cu mine din aventura existenței;/ Ce fapte bune voi putea lăsa e o dovadă de iubire; / Chiar dacă mi-a fost scris anume să dau tribut indiferenței,/ De-al Omenirii leagăn mă despart îndrăgostit de nemurire.* Cu toate că n-am siguranța că pot să-mi ating năzuințele, și simpla incertitudine mă fericește, dându-mi puteri, înfruntând chiar și ceea ce este mai rău: *Sunt pregătit și te aștept să vii;/ Îți las pustii toți anii mei de vise supti,/ Căci m-am dat jertfă marilor trufii; / Din veșnicia mea tu nu poți să te-nfrupți!* Și dacă n-am fost prea explicit în acest catren, în următorul am...tupeul să fiu mai direct și incisiv: *Te chinuiești să-mi iei fînța, tristă arătate,/ Dar nu știi ce să faci cu ea, căci eu rămân prin țară;/ Deduc că veșnicia mea atât de mult te doare!/ Te umilesc? Ei și? Doar nu e pentru întâia oară!* Rămân prin țară; mi-am disecat gândurile în câteva cărți pe care le consider protectoarele mele, victoria asupra cenușii...Tristei arătări i-am spus-o din nou detașat de veșnicia ei: Eu am iubit și

am ales; *rămân aici chiar de nu-ți place!* Aici. Adică în conștiința lumii mele. Prin ea există nemurirea mea!

În clipa în care am simțit că scrisul mă poate desprinde din veacul pervers în care am trăit și din umilința destinului nedrept, am căpătat puterea de a mă cunoaște, de a mă instrui, precum și curajul de a spera. Veacul și destinul pot fi învinși!: *Vă osândesc definitiv să vă ucidă ne-mplinirea/ A toate ce mi le-am dorit, că-s împăcat cu Nemurirea!* Mă regăseam. Creația ucidea uitarea, astfel că puteam să nădăjduiesc: *Și voi învinge răul prin fapte și credință;/ Din orice vremuri crude m-asund în Nemurire!* Utilizând cuvântul, am deprins să mă înțeleg și să mă simt mai puternic și niciodată singur și steril: *Sorb har din dragoste divină.* Acest sentiment mă face să cred că mă pot răfui cu vicistitudinile și cu vremelniciile, fiind înarmat și protejat: *Cuvântul mi-e și scut, și lance;/ Și-mi e supremul adăpost;/ Chiar de-mi sunt relele dușmance, prin el dau vieții mele rost.* Scriind, am putut suporta nu numai neîmplinirile personale, ci și urâteniile sociale, mi-am putut stăpâni revolta, am întrevăzut posibilitatea de a supraviețui disperării în care viețuim doar pentru că în mine freamăta devenirea- metamorfoza lutului în spirit: *Durere, care mi-ai dat de câțva timp târcoale/ Și vrei în neant definitiv să mă scufunzi/ Eu nu mă las răpus de scopurile tale;/ În nemurirea mea tu nu poți să pătrunzi!*

Chiar suferințele lumii îmi aprindeau flacăra pasiunii, descoperind supremul motiv de a face și de a merita ceva. Libertatea cugetului se deslănțuia scriind și nu putea fi oprită de nicio impilare. Urmam calea nemuririi: *...mă-mbăt cu visul de-a fi nemuritor.* Uneori, doza mea de tristețe, pesimismul reținut cu dificultate dispăreau ca prin farmec când simțeam că muza mă încurajează: *Cuvinte-naripate, metafore arzânde,/ Lăsați-mă în pace, nu-mi amăgiți trufia!/ Virtuțile primite îmi sunt grele osânde;/ O viață nu-mi ajunge; vreau însăși veșnicia!*

Dacă asupra clipei mele de geneză s-a suflat rostuire de viață, înseamnă că *Fiind din Tine clipă, mi-e dată veșnicie;* și, în aceste condiții, mă simt îndreptățit a crede în aceste aspirații,

având convingerea că, într-adevăr, *Sufletul nostru-i râu paralel veșniciei* și tocmai de aceea toate faptele și așteptările pe care le avem nu se irosesc în situații neprielnice, ci își urmează curgerea lor: *Când recitesc caiete vechi, demult uitate,/ Descopăr rime care mi-au înflăcărat iubirea/ Și- nu știu cum- în minte nu au fost notate,/ Dar simt că în văpaia lor tresaltă nemurirea.* Desigur, avem tentația să profităm de condiția noastră, de prezumția Divinității, uitând de menirea vieții, de aceea ce trebuie ca noi să facem, să creăm ceva durabil care să ne însoțească în acel *râu paralel veșniciei*.

Dacă nu ne străduim să purtăm cu noi ceea ce este demn de natura înzestrării, atunci *În nemărginirea ta nimicu-i veșnicie!* Trebuie să ne cunoaștem, să ne înțelegem rosturile și limitele ; să ne drămuim pretențiile, dorințele și chiar iluziile; să trudim cioplinindu-ne propriile mofturi; *Nesocotiți mai suntem și lacomi în dorinți!/- Ne vrem pătrunși de geniu, de forțe uimitoare,/Remodelăm Pământul- parcă i-am fi părinți!-/ Vrem învierea sorții, vrem moarte trecătoare...Auzi-ne, Distinse Vlahuță! Vrem moarte efemeră! Ne facem a nu ști că Doar de intrăm în lume anevoie./ La nemurire suntem osândiți! Anevoie! Iată înțelegerea de care avem trebuință! Când răbdarea arde în valpurgia plăcerilor, nemurirea nu este decât un foc de pae. Nu te alegi decât cu acea cenușă ... Zadarnic crezi că viața îți e nemuritoare,/ Că visurile tale vor dăinui de-a pururi;/ Nu ești decât o clipă sub necuprinsul soare/ Și te topești ca spuma în largile azururi.*

Pentru a putea ieși învingător într-o luptă inegală cu infinitele iluzii și din capriciile amăgitoarelor pasiuni, trebuie să te desfaci de trăirile înșelătoare care te îmbie la tot pasul: *De veșnicie vrei, imploră tot ce-n viața asta doare!* Fără încrâncenarea de a te război cu toate dificultățile, nu-ți rămâne decât să...*simți veșnicia cum te dă uitării.* Ne stăpânește atunci imensa deșertăciune a regretului când nicio întrebare ori răbufnire de mândrie nu-și mai au loc, nici sens și trebuie să învățăm a muri împăcați cu Voințele Supreme și să înțelegem că: *Atunci când viața noastră își potolește clipa,/ Reîntorcându-se în rosturi de început,/ Orice-nălțare sacră*

își sfâșie aripa;/ În veșnicie nu am încăput! Ce am oferit e minor și, poate, prea târziu: La mila necruțătoarei veșnicii în urma tuturor venii. Într-o asemenea existență cel de pe urmă surâs nu poate fi decât o mântuire divină, căci zbuciumul, suferința și iluzia nemuririi au fost în tainele lor infinit de frumoase.

O ultimă străfulgerare reaprinde gândurile trăite, părând a invita la un spectacol final. Eu însumi simt chiar ca pe o datorie să-mi etalez o ultimă reprezentare, debarasată de slăbiciuni și ne iubire: *Gândirea mea neliniștită/ Am transformat-o-n apă vie,/ O pun în inima lovită/ Și moștenire-o las să fie...Și având motive să cred că ideile și atitudinile mele pot sluji oamenilor, asaltam tumultos idealurile pasiunii: Din risipirea de cuvinte îmi fac rug/ Și ard înflăcărat iubirea-mi vie/ Jarul verbelor luminează din belșug, / Mă-mbăt cu aforisme și cu poezie. Actul creației acționa, la rândul lui, asupra spiritului meu, modificându-l și stimulându-i perseverența: În glia mea de vorbe speranța încolțește;/ Dau roade-mbelșugate și-aprinsului răcoare;/ Pădurea mea de visuri prin lumi se risipește,/ Triseștea vieții trece și-omida faptei moare. Da, moare lenea, trândăvia, lipsa de curaj, pretențiile, vanitatea și împăcarea cu silniciile politice. N-am cerut privilegiu pentru mine, ci m-am mulțumit cu înălțătoarele speranțe: Doar un petec de hârtie de la viață am cerut;/ Am luptat să-mi înalț gândul,/ lumea strâmbă mi-a părut;/ Deseori, am scris cu lacrimi și cu sânge am semnat;/ Cu speranța și durerea m-am unit ca-ntr-un sărut.*

Nu credeam să-nvăț a transforma suferința în bucurie! Orice s-ar întâmpla, mă simt un învingător. Un învingător, chiar dacă îmi cunosc atât de bine limitele cugetului, îngăduințele sufletului și rănilor puterii de caracter, ca pacoste moștenită din epoca lipsită de omenie, în care mi-a fost dat să exist: Închis în izul dogmei de partid,/ am adunat în suflet patimă și ură,/ Și-am crescut strâmb- o pribegită făcătură; / Progenitura unui veac fetid.

Așa, handicapat, mi-am căutat drumul, menirea, primenirea, nemurirea. Poate că am depus armele prea devreme sau am început a le folosi prea târziu; cu toate umilințele lor și ale vremurilor nelimpzite de durere și nedecantate de nedreptate:

Îmi bate pe la uși vremelnicia/ Și-mi picură-n cerneală sărăcia. N-am însă împăcarea să mă destind în fotoliul cel mai comod; fiind toată viața îndrăgostit de Neliniște, ea îmi dă și îndoială, și îndemn. I-am închinat versuri, implorându-i mereu prezența. Nici chiar acum, încercând să mă judec și să mă împac cu mine însumi, găsesc că tot neliniștea își lasă amprenta asupra destinului meu literar: Ca scriitor, mă pierd în negra-ntristării/ Și nici nu știu ce soartă-mi este hărăzită.

Dacă ar trebui să trag o concluzie finală, nu aș putea să nu recunosc ce mult m-am înșelat și cât de multe speranțe n-am nesocotit; am crezut în forța cugetului mai mult decât el însuși m-a îndemnat și decât eu însuni am trudit să clădesc edificiul nemuririi: Orgoliul rațiunii înșală existența;/ Nu știi de ești o clipă ori veacuri porți pe frunte,/ Dar ai mândria oarbă că ești însăși prezența;/ În necredința lumii trufia-i cât un munte!

Oricâte nedreptăți, oricâte rele, insuccese sau chiar vicii ne sunt destinate a suporta în viață, noi, fii ai credinței, nu putem să ne despărțim, în cele din urmă, supărați pe cineva. Mă fac părtaș, fără rezerve, acestui gând. Cea mai frumoasă virtute în care am crezut cu disperare nu s-a lăsat cucerită! Nemurirea nu m-a vrut! Pentru înfrângerea mea nimeni nu triumfă, vina îmi aparține! ,,

Sfârșindu-se însemnările expuse până acum, nu mă rezum doar la aceste neliniști privind nemurirea. După câte rețin, nu există nicio carte, pe care să o fi scris, în care să nu fac referiri directe la nemurire ori să nu alătur pe lângă cele mai diverse idei și vecinătatea acestei atrăgătoare noțiuni. Tocmai de aceea prezentarea acestora, așa cum au fost publicate, ar putea părea lipsită de o armonioasă tematică, dar prefer să las libertatea surprizelor prin multitudinea de ipostaze în care am folosit acest substantiv ce se vrea apropiat de aura Divinității.

Chiar în însemnările prezentate anterior, m-am folosit de unele cugetări, de versuri și de idei pe care le-am publicat în diverse cărți de poezii sau de proză reflexivă, fără să nominalizez sursa, pentru a nu interpune în exprimare multiple pauze nepotrivite sau chiar obositoare. Iată, mai întâi, câteva catrene în care fac referiri la nemurire ori doar las a se înțelege; uneori mă rog, alteori implor, chiar dezicându-mă de

ceea ce am afirmat în altă parte, neliniștea și percepțiile contrare dominându-mă:

Confesiuni îndurerate

- 1001 catrene -

(Brăila, Editura Edmunt, 2007)

55 – De fericire viața s-a golit,
Căci am trăit o vagă libertate;
De gânduri și speranțe sunt lipsit,
Mă pierd din vis și din eternitate.

373 – Lumina mea n-a răsărit, dar din suflet e desprinsă;
Prin galexii de întuneric ghirlândă-și ia de gravitații;
Nici timpul meu nu l-am zărit, căci sunt o torță neaprinșă,
Dar ca-ntr-un vis arzând feeric, irump curând spre constelații.

346 – Atât am fost în lume. Sfârșitul vieții mele-l storc!
O pace mă îmbie...vă las cu bine, vă regret;
Pornesc spre o lumină de unde n-am să mă întorc;
N-am rezistat ispitei...nici eu, nici visu-mi de poet!

349 – Spuneți-i preotului meu, de îmi va fi pe urmă,
Cum este dat de Dumezeu păstorului Său turmă,
Să mă oprească la răscruci, căci las lumii o carte;
Părinte bun, unde mă duci eu merg numai în parte!

360 – Eternitatea nu mă va respinge;
Calculatoarele mă vor distinge
Cu numere de ordine astrale...
În coduri unde inima se stinge!

367 - Oare ce vers îmi va păstra eternitatea?
Ce floare pe momânt nu mă va da uitării?
Când noi dureri mi-or viola intimitatea,
Un gând mă va-nvia din lumea nepăsării.

563 - Nu mai aveam speranțe, mi se golise sacul
De doruri și credințe, și se dusesse veacul...
Cel ce însă a lăsat Universul mărginit
Mi-a slobozit gândirea: rostul meu s-a împlinit!

937 - Ne-o ferici Divinul în altă lume, poate,
Dar în această viață ne-a dat văzduh c-o mână
Și ne-a luat cu două convingerile toate,
Punând în noi durere și temere păgână.

938 - Am meditat tot timpul ce rosturi viața are,
De ce la nemurire noi nu avem acces?...
De ce în van ne pierdem, zvârliți în necreare?...
Oricât mi-am dat silința, nu poate fi-nțeles!

1000 – Încet-încet, n-am să mai scriu și nici n-am să visez. Încet-încet!
Nu voi avea ce doruri să mai chem, ce soartă să reneg. Nu voi avea.
Nimic din rosu-mi nu va dăinui, speranțe nu voi înălța. Nimic.
Încet-încet, nu voi avea nimic; nimic nu voi avea, încet-încet!

Sunt nu doar bucuros, ci și nerăbdător să prezint, în continuare, unele sonete și aforisme având aceeași tematică, publicate în urmă cu mai mulți ani, considerând că prin readucerea lor la lumina acestor zile, pot susține și evidenția mai bine marea pasiune a vieții de a scrie, de fi util semenilor mei, sperând într-o transmutare a recunoștinței lor într-o posibilă nemurire a spiritului meu. În tot ce voi reda, nu sunt numai idei, speranțe, visuri împlinite, ci și eșecuri, suferințe, deznădejdi și necredințe; învingeri și înfrângeri!

Împotriviri

- Sonete și catrene –
(Brăila, Editura Edmunt, 2008)

Penița mea...

Îmi public astăzi ultima mea carte,
Dar bucuria n-o să mă absoarbă;

Oricare zi mi-o fi de-acuma oarbă,
Că de nădejde nu voi avea parte.
S-or înnodea lacrimi mereu sub barbă,
Căci mă-ncrustez în renunțări deșarte,
Nu voi mai căuta rime aparte,
Lăsând ca vremea patima să-mi soarbă.
Îndurerat și pustiit rămână
Umilul loc ce-l ocupa discretă
Penița mea sărmană și bătrână!
A scris, a râs, a plâns, s-a vrut poetă
Să fie oamenilor la-ndemână
Și înspre nemurire o ștafetă...

Sonete din Neunde

(Brăila, Editura Edmunt, 2007)

O pacoste amară...

O pacoste amară cred că ar fi
Să am ființa mea nemuritoare;
Eu aparțin minunii trecătoare,
Chiar dacă aş trăi o singură zi.
Tot ce e pieritor n-are sfidare,
Căci poart-un vis, ca singur alibi,
De-a exista și-a se putea găsi
În frumuseți etern înălțătoare.
Pe-acest umil Pământ suntem numai o fugă;
În fiecare timp ceva apune
De suntem mai săraci decât o slugă.
Din ce în ce, nimic n-am ști a spune,
Nu vom mai merita măcar o rugă
Și-ncet- încet, vom fi o prădăciune.

*

Eu știu că drumul vieții...

Eu știu că drumul vieții pe care-l las e gol;
Nimic nu mă urmează, căci mi-e pustiu cuvântul
Și-n mina mea de gânduri sărac mi-e zăcământul,

Iar tristu-mi El Dorado un semn e de ocol.
Dureri, fără-ncetare, mi-au ruinat avântul,
C-am tras edecul sorții pe cale de nămol
Și-n piept, rănit de ură, prin vremuri de pârjol,
Mi-au suspinat speranța și, aprig, simțământul.
Am plâns în anii tineri, dar nu m-am lepădat
Nici de credința 'naltă și nici de poezie,
Căci le-am ascuns în suflet și-n dor adevărat,
Și ard și-acum în mine cu-a lor sfântă făclie,
Căci eu, bătrânul gârbov, port cugetul curat
Și cu eterna-mi jale, pătrund în veșnicie...

*

Tot nu-mi găsesc cărarea...

Tot nu-mi găsesc cărarea să-mi duc a mea osândă;
Mereu m-afund prin grote ori stepe pârjolate
Și-am obosit de-o vreme, călcând peste ispite,
Căci nesfârșite rele ascunse stau la pândă...
Sădesc sărmene versuri cu rime ofilite,
Visuri cu doruri sterpe și inima plăpândă,
Idei cu gândul molcom și fără de izbândă,
Cu chipuri temătoare și aripi neivite...
Speranțele se curmă, desaga mea e goală,
În jur se lasă seara, n-am nicio vizuină,
Apune-ntreg Pământul, iar noaptea-i mondială...
Aud pustiu-n mine și mintea cum suspină ,
Desupra mea seninul s-a transformat în smoală...
În suflet doar credința mai are-n ea lumină!...

*

Prin multe cazne am trecut...

Prin multe cazne am trecut pân-am ajuns să îmi dau rodul;
Cu greu spre piscuri am urcat, căci printre stânci pândeau balauri;
Năpârci de rele m-au mușcat, venind, puhoi, de prin coclauri,
Dar calea nu mi-am abătut și mi-am urmat mereu izvodul.
Nu am învins ca Făt- Frumos, să merit frunzele de lauri,
Perseverent și credincios, desleg și-acum de vrajă nodul

Ce leagă visuri de Pământ, spălându-le cu lacrimi glodul
Și le desferec de blastemul ce ține gândurile-n șleauri;
Adun din viață bucurii și le-ncrustez în rimă rară,
Iar întristările le-nchid sub lespede de cimitire,
Ca lumea să se mântuie de supușenie barbară
Și să-și închine visele spre libertate și iubire,
Ieșind din vremea ce le-a fost nesocotită și amară,
Spre a renaște în alt veac, în omenească zămislire.

*

Deși această viață...

Deși această viață mereu se tot restrânge
Și n-a fost generoasă, nu-i pot găsi vreo vină;
Potrivnic e Destinul – suflarea se termină
Și chiar propriul ei înger zadarnic o mai plânge...
Oricât mi-a fost de aspră, mi-a fost însă lumină;
Minunea ființării în dragoste mă strânge
Și-atâta bucurie în suflet se răsfânge,
Că nicio rugăciune nu îmi va fi deplină.
Un imn să-i las drept slavă ori să-i închin altare,
Ca-n veci lumea să știe că i-am jurat iubire
Și că-i jertfesc putere să-i aflu înălțare?
Cine îmi poate spune ce rosturi, ce-mplinire
Rămas-au necreate și fără împăcare,
Ce sfântă datorie trădată-i în neștire?..

*

...Când îmi privesc singurătatea

Din suflet lacrimile cad când îmi privesc singurătatea;
Pe nimeni nu mai întâlnesc, în mine vidul se propagă;
Chiar visele dispar stupid, nesocotind Eternitatea,
Nicio speranță nu invoc, e vagă viața mea. E vagă!
Doar amintirile răzbat din ascunzișuri fermacate,
Învie Timpul irosit, redând iluziei crezare
Și m-amăgesc cu împliniri, ce nici n-au fost ori sunt uitate,
Sărac mă simt și-al nimănui, Destinul meu, în fine, moare.
Degeaba clipa tremură când viața-și pierde strălucirea;

Cui pasă că dispari în neant, tu, uimitoare viețuire,
Ce ți-ai dorit nemărginiri și-ai pus în versuri nemurirea?!
Oricât ai fi de-nreptățit, nu aștepta vreo prețuire;
E scris să fim durerii dați , așa cum este Răstignirea,
Căci omul e doar patimă și veșnică nemulțumire.

*

Când va fi ziua ...

Când va fi ziua mea din urmă, nu va cădea nicio cometă,
Căci oamenii fără valoare nu turbură, vai, Universul
În niciun chip, sub nicio formă, oricât de grav și-ar sfârși mersul,
Ci voi pleca pe nesimțite spre țarmuri unde se regretă...
C-am fost un visător nevolnic, ce-a răstignit în chinuri versul
Și-a născocit, trădat de muze, o lume-ngustă, incompletă,
Nu-i un motiv de afirmare, trecerea vieții se repetă;
Vrând nemurire fără merit, primim, în schimb, exact reversul...
Despre sărmani nu se vorbește c-ar fi trecut cumva prin veacuri,
Nu bat nici clopotele straniu, stingerea lor este firească
Și, într-un fel, chiar așteptată să piară-n van ca niște fleacuri...
Prietenii cei buni îi uită și, cum le-e greu să-și amintească
De vreo trăire importantă, vor medita,vag, la atacuri...
În timp ce peste huma sumbră vreo buruiană va să crească!

Cristale de cuget

- 10.000 de cugetări și aforisme -

(Brăila, Editura Danubius, 2011)

212 – Un aforism ne pare ca o viață; trăim mii de existențe...

342 - Gândurile care nu mor niciodată sunt amintirile noastre sfinte.

361 - Pierdem memoria, dar amintirile care rămân scrijilesc prezentul, având destinul viitorului.

363 – Amintirile nu sunt fapte și clipe irosite, ci sunt părți nemuritoare ale existenței noastre.

401 - Anii tinereții ard pe rugul dragostei, eternizând speranțele de viață.

508 – Arta este plăsmuirea spiritului pentru a seduce veșnicia.

- 512 – Arta este o viață; și încă una divină!
- 519 – Prin artă oamenii sting singurătatea, aprinzând idealuri nemuritoare.
- 524 - Arta este salvarea omului de la pieirea în necunoscut.
- 526 – Artistul încrustează podoabe de spirit în coroana veșniciei.
- 535 – Arta dă omului aripi de măreție, prelungindu-i aspirațiile în eternitate.
- 547 – Arta este tărâmul visat al tuturor oamenilor unde fiecare divinizează o credință nemuritoare
- 555 – Artistul nu iubește aplauzele; el visează legenda, speră în nemurire.
- 563 – Arta este starea de neliniște a eternelor reînvieri de care este capabil sufletul nostru nemuritor.
- 566 – Arta nu este separată de viață; este chiar nădejdea ei supremă – nemurirea.
- 851 – Adevăratul bine predomină răutatea; o absoarbe, o stinge așa cum viața învinge teama și ideea morții.
- 920 -- Unele caracter au tăria cremenii; nu se lasă știrbite de urgia mofturilor, supraviețuiesc vremelniciilor.
- 1133 – Clipa vieții desăvârșește imensitatea timpului cu fapte de glorie nepieritoare.
- 1141 – Stăpânindu-ți umilele tale clipe, supui veșnicia.
- 1149 – Artistul plămădește nemurirea operei, insuflându-i clipe din fericirea sa.
- 1154 – Omul poate stăpâni Infinitul și cuceri Eternitatea când înțelege imensitatea punctului în care există și importanța clipei în care se petrece.
- 1164 – Ceea ce nu este clipă prezentă este numai abis; ea se vrea imperiul, veșnicia, speranța.
- 1166 – Numai prin clipa umilă a prezentului putem pătrunde în eternitate – printr-o poartă îngustă cu fiara Timpului de pază.
- 1404 – Omul este un plus de viață; o conștiință!
- 1420 – Faptele conștiinței au dimensiunea nemuririi.

1461 – Pentru contemporani eu nu exist, de aceea mă exilez în uitare, dialogând, în sinea, mea cu viitorul – cu veacurile lui.

1492 – Copilul: clipa de viață a Eternității.

1543 – Copii sunt pulsațiile eternității pentru o neconținută geneză a ființei umane.

1549 – Copii știu când să ne facă bucurii, pentru că sunt întotdeauna copii – nemurirea noastră.

1612 – Creație – povară destinată veșniciei.

1763 – Prin trudă și luptă putem evada din necunoscut în eternitate, iar prin credință putem accede spre divinitate; prin ură și viciu – numai în moarte.

1931 – Miracolul culturii este dătător de a o doua viață.

1960 – Nemurirea unui om este cugetul său; eternitatea unui popor este cultura lui!

2457 – Când ne gândi la destinul vieții noastre, nu vrem să acceptăm nicio înfrângere; accedem numai spre fericire și nemurire.

2588 – Dacă Dumnezeu a dat omului, prin Suflarea Sa, miracolul desăvârșirii, nu putea să-l lase pieirii definitive; trebuie să ne aflăm șansa propriei nemuriri!

2700 – Oferind iubire, primiți nemurire!

2705 – Miracolul dragostei generează frumuseți și nemurire.

2720 – Forțele care te susțin din afară sunt vremelnice; sacrificiul care izvorăște din dragoste generează nemurire.

2930 – Educația înnobilează personalitatea cu idealuri nemuritoare.

2964 – Pentru că sunt efemerii, oamenii și-au imaginat zei nemuritori, spre a învăța ei înșiși cum pot făuri propria lor veșnicie.

3025 – Eminescu nu mai are nimic al său; oamenii l-au despuiat de sine, nemurindu-l în ființa lor.

3027 – Învățând să moară mai mult decât toți oamenii, Eminescu a absorbit nemurire, pentru a ne-o oferi ca putere de suflet.

3034 – Indiferent ce cuvânt a scris, ce credință a avut ori ce dureri a trăit, Eminescu le-a transmutat pentru fericirea noastră în visul nemuririi.

3050 – În felurite chipuri stau de vorbă cu Eminescu: mă confesez, mă cert, îmi expun proiectele, visez, nădăjduiesc; mă înțelege, mă iartă, mă îndeamnă, mă înveșnicește în dăruire!

3074 – Gândul lăsat eternității este curajul de fi bătut la poarta ei; veșnicia speranței și permanența existenței sunt puterile eredității.

3091 – O singură clipă de eroism înfrună veșnicia.

3120 – Eroii n-au trebuință de nimic; noi avem nevoie de legenda lor, nouă ne este necesar și curajul, și gloria, și nemurirea lor!

3127 – Oamenii visează să fie nemuritori, dar se sperie de eternitate; pentru ideauri mari curajul este prea mic.

3141 – Vrem să irupem în eternitate; evadăm din sinel nostru, ne cuprindem în trecut și ne încrustăm în prezent, pentru a intra în memoria veacurilor.

3146 – Nu putem pretinde a fi eterni numai pentru că ne-am ivit pe lume; a dăinui ca ființare este nevoie de suprema noastră mântuire prin fapta cugetului ce-l avem.

3344 – Fapta zilei ești tu însuși; veșnicia ei – spiritul tău!

3386 – Faptele noastre sunt clipe de viață trimise în viitor ca pe o moștenire lăsată urmașilor.

3414 – Nefericire fiecărei zile dă dreptul oamenilor la nemurire.

3692 – Geniul este o clipă de viață hărăzită veșniciei.

3699 – Menirea geniului este nemurirea faptelor sale – a spiritului lor.

3700 – Viața pentru genii este doar un pas vremelnic spre eternitate.

3703 – Epoca geniului este numai aceea a veșniciei; vremea lui se tot extinde...

3709 – Geniul își luminează veacul, iubind divinitatea lumii, divinizând iubirea lumii.

3711 – Geniul este o stea căzătoare în eternitate.

3734 - Geniului nu-i este dat să se bucure de faptele sale; el visează desăvârșirea, sfințenia, nemurirea.

3762 – Gloria intuiește nemurirea, dar nu și nefericirea.

3960 – Idealurile insuflă puteri pentru mai mult decât o simplă viață!

3971 – Idealurile sunt eternitatea vieții; slăbiciunile – vremelnicia ei.

3983 – Idealurile sunt aripile vieții eterne.

4039 – Omul dăruit clipei sale de existență este geniul capabil a crea nemurire: ideea.

4051 – Ideea este o rază de viață ce se răsfrânge din spirit în eternitate.

4067 – Ideea este o înălțare a sufletului; accede la sfințenie și la nemurire.

4336 – Desăvârșire vieții este mândria infinitului și a eternității.

4621 – Viața omului nu se poate raporta la istorie, fiind prea efemeră; sacrificiul și jertfa ei se încrustează însă în veșnicie.

5662 – Fuga de mediocritate este *maratonul* vieții,

5895 - Decizia morții nu ne aparține, *nemurirea* este voința pe care o avem generată de lupta cu neliniștile existenței.

5904 – Pentru mine moartea poate veni oricând; am spus tot ceea ce am avut de spus, la nemurirea mea ea neavând acces!

6229 – Nemărginirea cugetului nostru este o aripă deschisă în infinit și o privire pătrunzătoare în eternitate.

6248 – Nemulțumirea este starea mea de beatitudine în care zbor spre marea împlinire; mă caut dincolo de limitele mele!

6252 – Omul este nemuritor când sufletul său nu încapă în trupul veacului în care trăiește.

6253 – Nemurirea fizică este o dorință nesinceră și nesigură, cugetul îl vrem veșnicie!

6254 – Când ești prea mic pentru Omenire, nu poți fi mare pentru nemurire...

6255 – Toți oamenii se nasc nemuritori; unii reușesc cu sacrificiul vieții, alții pierd la ruleta plăcerilor de o clipă.

6257 - Și cea mai mică ființă își dorește nemurire; marile speranțe au *determinare* și *îngăduință* divină!

6258 – Rostul vieții fiecărui om este propria sa nemurire.

6261 - A-ți dori nemurire este prima ta șansă, dacă ai înțeles rostul existenței; urmează să-ți impui umilința cuceritoare!

6261 – Când ai ce dăruî, poartă-te ca un fiu risipitor; din dragostea pe care o împarți îți clădești propria ta nemurire.

6263 – Dacă acum suntem neîndurători și răzbunători, cum am fi atunci de-am fi nemuritori?

6264 – Numai cei ce se înalță prin puterea dăruirii de sine se pot înveșnici.

6265 – Dorința nemuririi ne dă curajul de a nu ne lăsa cugetul să îmbătrânească.

6266 – Mărturisesc că mă simt nemuritor în echivalența în care nemurirea ar putea fi ceva și mă simt muritor în relația în care nemurirea este nimic.

6269 – Fără puterea de a te recunoaște din imensitatea Omenirii, propria-ți putere este *mai curând nimic*.

6271 – Toți oamenii sunt hărăziți din cremenea veșniciei, dar prea mulți, nesocotind-o, o scrijilesc în iluziile trăirii; doar geniile cunosc prețul jertfei de o însufleți.

6273 – Eternizarea sufletului stă în puterea Dumnezeirii, pe când nemurirea cugetului ne aparține prin truda, prin dăruirea și prin jertfa de care suntem capabili!

6482 – Ideile dăluiesc omului nemurire, îl regenerează perpetuu.

6516 – Omul nu oferă niciodată toată comoara alcătuirii sale; o parte mai importantă decât noi înșine este ascunsă în miraculoasa noastră vrere și aspirație spre *divinitate și desăvârșire*.

6594 – Opera care își face singură loc în lume răzbate în nemurire...

6601 – Cântărește-ți sufletul și vezi câtă viață ai insuflat operei tale; omul este robul veșniciei.

6604 – Nu opera, ca lucrea, este veșnică, ci sufletul care i-a fost insuflat; creația este nemurire,

6612 – Operele noastre sunt solii trimise să afle calea nemuririi, ele se tot duc...noi ne petrecem!

6725 – Originalitatea este întotdeauna un drum unic spre eternitate.

6770 – Pasiunile oamenilor sunt buchete de flori oferite eternității.

6883 – Prin copii lor părinții își unesc visurile cu eternitatea.

6887 – Pentru părinți copii sunt mesageri trimiși spre eternitate; fără zâmbetul lor Universul moare.

7082 – Nemuirea se naște din durerea creației; pieirea își soarbe stingerea din valpurgia plăcerilor.

7111 – Poetul este omul care își sapă repede mormântul, spre a fi nemuritor cât mai curând.

7112 – Poetul adevărat nu-și scrie opera pentru nefericirea zilelor sale, ci pentru gloria veacurilor viitoare,

7936 – Conceptul religios despre viață a salvat știința de umilitoarea ei mărginire; există nemuire!

8102 – Roadele frumoase poartă în ele taina de a nemuri...ca pe o înzestrare sacră.

8241 – Scrisul prelungește viața mai mult decât îngăduie însăși natura.

8256 – Când sculptorul izbește cu dalta în marmură, lucrarea lui crează *artă – viață*; potrivit cuvintele cu înțelesuri divine, scriitorul dăltuiește *nemuire – viață – artă*.

8274 – Am scris cu trufia și cu emfaza de a incita viitorul, cu speranța că voi asculta în somnul meu de veci cum gândurile mi se vor perinda prin veacurile trecătoare...

8275 – Am vrut atât demult să scriu pentru că m-au obsedat *gloria și nemuirea*, n-am putut nimic să aflu și nici nu mai doresc; o liniște profundă îmi inundă cugetul...

8292 – Scrisul este *cartea de identitate* cu care te legitimezi în veșnicie.

8605 – De la sufletul nostrum așteptăm *mântuire*, iar de la spirit – nemuire.

8882 – Universul sufletească orbitează idealuri nemuritoare.

8990 – În actul creației talentul imprimă gloria; nemuirea este truda pasiunii; ofrandă de suflet!

9082 – Nemuirea oamenilor umilește trufia Timpului.

9089 – În război cu Timpul am câștigat; mă simt un om împlinit, nu m-am irosit, am imprimat cugetului meu nemuire.

9407 – Numai urmașii puterii noastre de spirit pot conduce mai departe nava nemuririi în care ne-am îmbarcat.

9424 – Singura certificare a valorii este înfruntarea timpului – înveșnicirea!

9442 – Neliniștile sunt creatoare de valori; zămisleri de artă și de nemuire.

9818 – Visurile înaripate de idealuri umane zboară spre nemuire.

Cristale de cuget

-10.001 – 12.221 cugetăți și aforisme-

-Manuscris-

10.170 – Arta are propria ei viață; cu suflet de om, cu spirit de jertfă și cu visuri de nemuire.

10.223 – Un edificiu măreț este cartea – înzestrare umană capabilă a nemuri ideii.

10.906 – A se regăsi gândurile peste vremuri aceasta ți-a fost menirea, aceasta-i nemuirea.

10.911 – Gândurile noastre sunt o navă destinată viitorului, dar rareori știm să ne îmbarcăm spre nemuire.

11.075 – Pentru genii nu există certitudinea despărțirii de această lume; rămân în spiritul acesteia.

11.317 – Omul nu-și ia niciodată adio de la existența sa; o transmută cu sine în lut; doar gândurile nu-l urmează, conștiința îi purcede în eterul veșnic.

11.510 - Știm că prezentul nostru dispare, dar ne vrem nemuritori; ideile, faptele, virtuțile n-au pieire!

11.900 – Putem pieri oricând, dacă printre stele vor pâlpâi și faptele cugetului nostru.

11.901 - Cugetul ne salvează existența de lut; doar el cunoaște nemuirea!

11.962 –Talentul visează înălțare, perfecțiune, nemurire; este un purtător de steag al spiritului uman.

11. 973 – Chipul talentului este tot acela al unui biet om; doar cugetul și sufletul au străluminări de veșnicie prin ideile și sublimul înfăptuirilor.

11.998 – Avem o putere în noi pe care timpul nu o poate supune; ne împlinim existența cu fapte nemuritoare.

12.o63 – Fiecare valoare își are puterea ei de afirmare; nu piere în neant, se înveșnicește în lume.

12.131 – A ne dori să trecem dincolo de viitor este însăși nemurirea; doar cugetul are șansa de a trimite peste existență ideile pe care le avem.

12.138 – Trăim în intensitatea prezentului, dar sperăm a înainta clipă de clipă în viitor; țintim nemurirea!

12. 168 – Putem avea multe visuri, dar cel puțin cu unul să răzbi peste vremuri!

ADDENDA

Partea I-a. După ce mi-am imprimat reflecțiile despre nemurire în pagini de proză, în armonia versurilor și în rigoarea aforismelor, credeam că nu voi mai avea nimic de adăugat despre acest subiect. Chiar este menționat în text, ca un îndurerat regret, faptul dezarmant: *Cea mai frumoasă virtute în care am crezut cu disperare nu s-a lăsat cucerită! Nemurirea nu m-a vrut!*

Totuși cugetul meu nu a putut ceda! Starea de ființă învinsă este povara cea mai grea de suportat. Scriam cândva: *Nu ridica niciodată brațele; pentru învinși durerea vieții este nesfârșită!* Ceea ce a veam de făcut nu mi-a fost ușor de aflat. Întro clipă de extaz mi-am spus însă că exist, că doresc și că pot lupta! Neliniștea mă exaltă însă din împăcarea cu voințele sorții și din teama de asfințit a cugetului.

Mi-am reproșat că cedez prea ușor, că adevărata mea *Înfrângere va să vină, dar până atunci nu ofer nicio renunțare!* Dorința nemuririi am revăzut-o ca pe o componentă intrinsecă a propriei mele vieți; o inseparabilă forță de cuget. M-am simțit obligat

să îmi revăd aspirațiile , să-i închin vieții înălțătoare gânduri, simțind în spiritual meu slava pe care o merită. Pe parcursul grăbit al timpului idea nemuririi a revenit insistent, însă mă voi abține să reiau unele idei, rezumându-mă a arăta doar tendința spre sublim pe care o are viața.

Da, am scris despre chemarea vieții și, parcă, tot nu m-am regăsit. Continui să mă întrb: Eu cine sunt, ce nădăduiesc cu adevărat, ce idealuri mă călăuzesc, ce fac cu mine însumi? Nu a trebuit să făuresc un răspuns imediat și categoric, căci păstram în memorie multe încercări timide.

De-a lungul multor ani, alături de ispita nemuririi, m-am întrebat, adeseori cu insistență, care îmi sunt virtuțile, valoarea spiritului, puterea de dăruire și de sacrificiu; ce fapte mă îndreptățesc să aștept ceva de la viață, eu ce i-am dăruit acesteia?

Astfel întrebându-mă, am purces la selectarea unor idei expuse în diferite cărți, pe care le-am intitulat ca fiind *Confesiuni în cristale de cuget*, dar și unele gânduri din *Amintiri răzlețe*, toate aflate în manuscris:

Confesiuni în cristale de guget

Întotdeauna întrebările m-au neliniștit, răspunsurile n-au îndârjit! Aceasta mi-a fost esența vieții! În clipele de liniște ori în momentele de restriște sau de grele încercări, gândurile m-au determinat să reflectez profund, să judec, să decid! Rațiunea aflată sub hainele conștiinței nu mi-a lăsat indiferența ori nepăsarea să domine peste întâmplări, fapte atitudini, Față de orice fel de manifestare a realității am avut de stabilit reacția mea cea mai nimerită; la puzderia de cazuri concrete am potrivit răspunsuri adevărate, fără să mă ascund sub nisipul nepăsării.

Toată activitatea mea creativă vrea să răspundă, de fapt, la tulburătoarea întrebare : Eu cine sunt? Cum Dumnezeu a spus despre sine: Sunt ceea ce sunt!, tot așa noi, oamenii, din Sine căpătând Suflare, suntem ceea ce înfăptuim! În acest sens, mi-am expus limpede, cu sinceritate și cu pioșenie față de adevăr, propriile sentimente despre faptele și ideile care mi-au creat bucurii și entuziasm ori adânci neliniști și cutremurătoare întrebări.

Scriind aforisme, mi-am descoperit vocația sublimă a vieții mele. Prin ele trăiesc clipe de legendă! Cugetările mi-au fost profunde rugăciuni; cele mai frumoase minuni ale existenței, adevărate revelații oferite unui muritor de către Divinitate; au fost un adevărat rai într-o lume de iad!

Pot afirma că ispita existenței mele este cuvântul – poezia lui! Cuvintele au fost din totdeauna mândria mea, ele mi-au dat încredere, forță și speranțe, astfel că au dobândit asupra mea depline puteri, încât am față de acestea un statut de supunere, înnobilit însă de admirație. Relațiile cu armoniile slovelor m-au făcut să am tupilată în suflet o dorință nemărginită de viață, ea revărsându-mi în lume bucuria ca pe un entuziast îndemn, ca pe o tulburătoare simfonie.

Fiecare gând pe care l-am consemnat a desprins din mine fragmente de existență, eliberându-mi sufletul de neliniști, înălțându-mă spre idealuri și debarasându-mă de urât. A gândi mi-a fost datoria față de această lume, încât în absența efervescenței spiritului nu mai simt că transmit bucurii și nu mai pot fi eu însumi niciodată.

Prin tot ceea ce scriam, îmi da sentimentul că îmi conturez destinul cu grave îndoieli, cu valuri de neliniști și, pare, cu veacuri de dureri. Toate acestea m-au făcut să nu tânjesc după laude și glorii, să nu fiu ademenit de tronurile puterii. Am preferat să-mi știu cugetul bogat în oferte și în idei, iar sufletul – iubitor de virtuți și de oameni.

Mărturisesc, precum într-o taină a rugăciunii, că în această existență sufletul mi l-am vrut însetat de iubire, iar cugetul, neliniștit, a ținut nemurirea. O viață fugară nu îmi este îndeajuns!

Amintiri răzlețe

Atunci când am decis să nu fug de răspunderi, să nu mă postez în umbra traiului ușor și să dau tribut greu cerințelor de viață, eu singur am hotărât ce samar am de dus în spate, și a fost să aflu bucuria de a-l purta cu mândrie. Am jinduit mereu să mă ridic, să fiu un sclav al înțelepciunii și să slujesc cetatea în care m-am

aflat, cu puterile spiritului meu. Nu cred să fi dorit faima, celebritatea ori nemurirea gloriei! Desigur, poate că nu le-am ocolit ori desconsiderat, dar m-am ferit de ele fără să le fi însușit, mai întâi, imensa trudă de a le poseda pe merit. Și, precum se știe, nu le-am meritat!

Aș fi avut ce scrie senzațional pentru lume, nu mi-ar fi fost mult prea necunoscută existența. Atât cât am putut să limpezesc câte ceva din întunericul vremurilor, nu-mi dau puțința unor destăinuiiri interesante, însă îmi îngăduie să le încrustez stăruința, succesul și bucuria lor.

Partea II-a. Din tot ce am prezentat până acum, în insistenta, diversificata și fremătătoarea mea expunere, trebuie să se înțeleagă că pentru mine a zbura, a visa nu sunt suferințe, deșertăciuni și sângerați ale existenței; sunt căile pe care le-am urmat spre fericire, desăvârșire și nemurire.

Am dibuit ori am căutat, cu deplină convingere, în tumultoasa viață, să aflu limanurile cugetului liber, fără să fie captiv unor prejudecăți, ignoranțe ori temeri de înfrângeri. Cu aceeași pasiune am nădărdit pentru suflet să nu cunoască săgetarea urii, a înjosirii și a ereziilor urâte, ci să cucerească bogățiile de spirit oferite de viață și de îngerii creatori de miracole lumești. M-am simțit întotdeauna ca un luptător aflat în permanență de strajă, să mă protejez față de indiferență, de nepăsare și de pieirea în întunericul necunoscutului etern.

Pentru aceasta ideea nemuririi mi-a străluminat întreaga existență. Privirea mea și acum îi simte divină întrupare în infinite ipostaze și rugăciuni. Pe traiectul acestora mă recheamă gândurile, ideile, și visurile cu înaripate îndemnuri de a le retrăi, revăzându-le, reînsuflețindu-le.

Iată calea unor idei mai de demult, scânteieri incandescente din învăpăierile vieții:

Partea III-a. Nemurirea nu este un dictat, ci este o rugăciune a sufletului; Numai spiritul poate accede la nemurire; A nu dori nemurire este o nesocotire a vieții; Valorile pe care le creăm au

permanență de spîtit; Nemurirea este rezultanta unui act de creație; Numai minunea creației ne propulsează spre destinul nemuririi; Creația mea a însemnat *A scrie* – calea spre nemurire; Creația este întotdeauna o zbatere interioară a sufletului; Trebuie să învățăm a urca Golgota vieții; Nemurirea înseamnă a trece din starea fizică-din lut, în aceea de spirit-de veșnicie(metamorfoza lutului în spirit); A rămâne în conștiința lumii cugetul tău, aceasta este nemurirea; Creația ucide uitarea; Creatorului nu-i ajunge o viață – vrea însăși veșnicia; Când trăiești o vagă libertate, te pierzi din vis și din eternitate; Drumul spre nemurire este o lumină divină; A lăsa lumii o creație înseamnă a nu pieri decât în parte; Creația trebuie să fie o ștafetă spre nemurire; Fără creație viața noastră este o prădăciune; Cu faptele noastre de creație pătrundem în veșnicie; Trebuie să ne luptăm cu tot ce ne țin gândurile în șleauri, pentru a putea renaște în alt veac, spre a nu fi dați uitării, ceea ce ar fi ca o răstignire; Prin ceea ce creăm, trăim mii de existențe, dorind să putem seduce veșnicia; Creația ne salvează de la pieirea în necunoscut; Plămădindu-și nemurirea, creatorul insuflă clipe din fericirea sa; Creația este povara destinată nemuririi; Gloria creatorului intuiește nemurirea, dar nu și nefericirea sa; Idealurile noastre sunt aripile vieții eterne, ca și ideea capabilă a crea nemurire; Starea de nemulțumire ne face să ne căutăm dincolo de limitele noastre, căci omul este nemuritor când trupul său nu încapă în veacul în care trăiește.

Neliniștile sunt creatoare de valori – zămisliri de artă și de nemurire; Nemurirea cugetului ne aparține, prin trudă, dăruire, jertfă; Creațiile sunt solii trimise să afle calea nemuririi; Putem pieri oricând, dacă printre stele vor pâlpâi și faptele cugetului nostru!

Partea VI-a. Nemurire veșnic implorată, am credința că prin tine mă voi regăsi cândva cu mine însumi într-o lume mai bună, iubitoare și aureolată de virtuți!

Tu și eu, viață, deși n-am fost nicidată despărțiți, putem fi uniți într-o bornă de granit a acestor vremuri dureroase și nedrepte, dar înnobilate de speranțe și de sfințenia idealurilor de libertate și desăvârșire! Oamenii au nevoie nu doar de străjeri ai credinței, ai

patriei și a idealurilor, ci și de a cunoaște lacrimile și năzuințele care au existat, spovedite de martori ai istoriei!

Trebuie să existăm în viitor! Și vom exista! Vom fi eterni nu în dorințe, ci în fapte!

Din viața reală eu simt că voi pleca spre infinit îndumnezeit de visul nemuririi!

